

Michaela
Burdová

Poselství o jednorozcích

Zrádné hory Dragor

FRAGMENT

POSELSTVÍ JEDNOROŽCŮ ZRÁDNÉ HORY DRAGOR

také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Michaela Burdová – Křišťály moci – Hněv Pána ohně

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Probuzení Astarotha

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Na pokraji zkázy

Michaela Burdová

Poselství jednorožců – Zrádné hory Dragor – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

bez písemného souhlasu majitelů práv.

Poselství jednorožců

Zrádné hory
Dragor

Michaela Burdová

*Druhou knihu věnuji opět své drahé rodině za pochopení
a nezměrnou lásku, kterou mě zahrnují celý můj život.*

A také za to, že díky nim jsem taková, jaká jsem.

*A svým milovaným kamarádkám za neochvějně vlny
trpělivosti, když jsem je otravovala s prosbami o pomoc nebo
na ně neměla čas.*

O SAH

Počátek války	7
Porozumění	17
Hlas z minulosti	28
Rubínové údolí.....	–
Jezerní pevnost.....	–2
Bitva na pobřeží jezera Alanta.....	0
Souboj.....	66
Cesta do hor.....	76
Nová posila	ž1
Kočkoroh	10
Nebezpečné hory.....	112
Stíny zla	1 2
Plamenem přesvědčení.....	1–6
Na krvavém poli.....	170
Nástrahy na každém kroku.....	181
Bitva o Santiel.....	1ž7
Za bouře v jeskyni.....	212
Soumrak zkázy	221
Pomoc z nebes.....	2 7

Amildia.....	2 2
K hlavní bráně	261
Bolestné ztráty	27–
Po válce.....	28
Vyšší vývojová forma.....	01
Za stínem tajemství.....	1

ÚVOD

PO ÁTE VÁL Y

alos už nebyl zdaleka tak plný života, jako kdysi. ličkami se jen zřídka kdy mihl nějaký člověk. lidé byli zavření ve svých domech, plni strachu a zoufalství. Bylo jen otázkou času, kdy král pošle všechny lid z alosu do úkrytu v podzemí Santielu. Válka už se blížila a strach mezi lidmi rostl každým dnem.

Atmosféra stále houstla a napětí i beznaděj v celé zemi nabývaly na síle. Největší válka věků se blížila, města a vesnice byly neustále napadány kirlopy a temné bytosti se pomalu začínaly nořit ze svých úkrytů a z ústraní. Vycítily přítomnost vzrůstajícího zla

ilandgarii zachvátila panika a zoufalství. Svět dobra se pomalu hroutil naděje každým dnem pohasínala, téměř nikdo už nevěřil v záchranu světa. Nebezpečí číhalo na každém kroku

Můj pane , ozval se roztřesený Tevlop.

Tak, a je to tady, usoudil z jeho ustaraného hlasu král. Stál na terase své komnaty v nejvyšší věži Eleanor a shlížel na alos, který zalily ranní sluneční paprsky. Dopadaly i na Dvojčata dvě věže, obklopující Eleanor ze stran. Dvojčata překrásně zářila zlatavým třpytem, který se odrážel od jejich tyrkysově křiš álové omítky.

Ano, můj pane, přitakal sklesle Tevlop, stojící královi za zády.

odhen ještě jednou přešel očima po svém městě. Nespočet starobylých a vznešených bílých a modrých domků, seřazených v úhledných řadách alos byl největším a nejkrásnějším městem ilandgarie. A také nejstarším. Mohutné vysoké kamenné hradby za městem

zářily křiš álem a slunečním jasem a obklopovaly Tři věže. Na dvě z nich, Dvojčata, měl král krásný výhled. Věže byly mezi sebou propojeny dvěma Modrými mosty a stejným mostem byly spojeny i s nejvyšší věží Eleanor.

Nakonec se král obrátil ke svému věrnému rádci. Tvář měl plnou vrásek, které nebyly jen důsledkem stáří, ale především těžkých obav a starostí. Ale zároveň z jeho tváře vyzařovalo i velké odhodlání a vyrovnanost.

Tak mluv, Tevlope. Jak velká je Valgarova armáda vyběhl ho eodhen, připravený na vše.

Králi, začal Tevlop pomalu, je obrovská naši vojáci ji viděli pochodovat po okraji Zerovského lesa. Včera prošli kolem vesnic usy a Nebel, které se před dvěma dny úspěšně ubránily proti útoku další skupiny kirlopů, a srovnali je se zemí Pane, nemíří sem jen kirlopoové, ale i noxogové. Dohromady k nám pochoduje armáda s patnácti tisíci nestvůrami.

8 Patnáct tisíc vyjekl král zděšeně. To není možné Tolik tolik zla dokázal Valgar stvořit

Ano, ale to není všechno, můj králi, pokračoval sklesle Tevlop. On on probudil i Takry

Takry šeptl král nevěřícně a obličej se mu zkřivil v děsivou grimasu.

Víš, co to tu říkáš, Tevlope Máš ponětí, co to znamená Jsi si tím jistý

Ano, přisvědčil věrný rádce s očima upřenýma na špičky svých bot.

Král se div nesesypal. Trochu zavrával a pak se odpotácel do své komnaty, kde usedl na honosný trůn.

Kolik zeptal se po chvíli.

Dvacet, můj pane, odpověděl mu opatrně Tevlop.

Dvacet Takrů Rozmetají náš hrad jako domeček z karet rozkřičel se eodhen a přitom div neseskočil z trůnu. S něčím takovým vůbec nepočítal. Chvíli se rozhostilo ticho. Tevlop stál před svým pánem s očima stále sklopenýma k zemi a čekal, co bude dál.

Ale nesmíme ztrácet naději, začal konečně eodhen už mírnějším hlasem.

Za každou cenu musíme ubránit Santiel. A dokážeme to. Máme tři tisíce vycvičených a zdatných vojáků. Další čtyři tisíce vojáků chrání lid v povodí řeky ili. To znamená, že máme tři tisíce mužů a na cestě je pět tisíc elfských vojáků. Zás tak špatně na tom nebudeme. Počítám, že Valgarova armáda sem dorazí tak za týden, možná dříve. A elfové připlují už za tři dny. Máme dostatek času se připravit. Nevíme, jak dlouho bude tato válka trvat, proto nechte připravit podzemní sítě pro lid z alosu alespoň na týden. Vodu, jídlo, pokrývky

Jistě, můj králi. A kdy sdělíte svému lidu tuto zprávu? Kdy je necháte přemístit do podzemních sítí Santielu? Zajímá se Tevlop a trochu se vzpřímil, takže vypadal ještě vyšší, než byl, a uhladil si černé, prošedivělé vlasy. V jeho hlase byla znát úleva poté, co se zdálo, že se král zase trochu vzchopil.

Ještě je čas. Vidíme, odpověděl mu zamýšleně eodhen. Prozatím a probíhají přípravy na boj.

Ano, králi. Smím se tedy vzdálit

Ano, ano, zamumlal král nepřítomně a zamýšleně si podepřel hlavu rukou.

Tevlop se krátce uklonil a chystal se odejít z místnosti, když v tom ho král ještě zadržel: Počkej

Tevlop se zastavil a otočil se zpět ke svému vládci: Ano, můj pane

O princezně Aranis a mém synovi žádné nové zprávy? zeptal se král utrápeně, ačkoli znal odpověď.

Bohužel ne, můj pane. Jediné zprávy, které jsme dostali, byly o bitvě o vesnici nas. Tam byli viděni naposled. Pomohli vesničanům a našim vojákům zahnat kirlopy, pane.

Ano, já vím, povzdechl si král a pokračoval: Vesnice nas, Sentur, Aztol, Runus a ada byly tímto zachráněny. A dál prý mířili do Zerovského lesa, podle plánu zdalipak už našli posvátného jednorožce. A jsou všichni v pořádku. Je můj syn ještě na živu

Jsem si jistá, že Faliena jen tak něco neporazí, otče, rozlehl se po komnatě sladký dívčí hlas.

Král vzhlédl a spatřil, jak se k němu blíží drobná dívka s vlnitými, plavými vlasy, v krásně zdobených, černomodrých šatech. Ve vlasech

se jí leskla stříbrná čelenka s drahokamy. Konejšivě se na krále usmívala, a jakmile k němu přišla, políbila ho na tvář.

Hned poté do místnosti přispěchala další dívka. Na první pohled bylo vidět, že je starší a zkušenější než ta první. Tmavé vlasy kaštanové barvy měla vyčesané na temeni hlavy do složitého účesu, kterému dominovala bohatě zdobená korunka, a do černých očí jí spadaly dva zatočené pramínky. Přistoupila ke králi rázným a hrdým krokem, v temně rudých šatech vyšívaných růžovou nití, a políbila ho na druhou tvář.

Jak se cítíte, můj králi zeptala se.

Její hlas zněl vyrovnaně a sebejistě.

Je něco nového

Tatínek se strachuje o Falienu, Kassandro, odpověděla za krále světlavá dívka.

ž zase si děláte starosti zeptala se ho trochu káravým t nem dívka, které říkali Kassandra.

Vždy víte, že vám to nesvědčí. Nemá žádný smysl zbytečně se strachovat. A navíc, jak znám svého snoubence, tak ten dojde až do konce. Nenechal by se jen tak zabít.

Všichni se o Falienu bojíme, tatínku, ozvala se opět blond dívka a objala otce kolem ramen. Ale jsem si jistá, že jsou všichni v pořádku.

Ach, děti moje. Snažte se mne tu utěšit, a přitom bych to měl být já, kdo by vám měl dodávat naději a odvalu, povzdechl si král.

To nic, můj pane, víme, kolik máte te starostí, uklidnila ho Kassandra.

Vypadala, jako by znala odpověď na každou otázku, a bylo vidět, že je velmi rázná a hrdá. Říkám vám už po několikáté, že vám kdykoli a s čímkoli ráda pomohu. Co se týče království, mám stejně zkušeností jako Falienu.

Ano, já vím, že mi chceš pomoci, Kassandro, a věř, že už mi pomáháš. Opravdu. Jen se prosím dál starej o Nelil jako doposud.

Kassandra se souhlasně usmála, ale její oči zůstávaly chladné. Pak se obrátila na Tevlopa, který se ihned uklonil.

Můžeš jít, Tevlope. My se o krále postaráme.

Tevlop se ještě jednou mírně uklonil a odešel.

Kolikrát ti mám opakovat, tatínku, že už jsem dost velká, abych se o sebe dokázala postarat sama zaprotestovala světlovlasá dívka a nadzvedla si dlouhé šaty, aby mohla k otci přistoupit blíž.

Všichni se o mne staráte až příliš. Je mi šestnáct, už nejsem dítě, otče.

Král se jen láskyplně usmál a pak se rozhodl sdělit dívkám nepříjemné novinky:

Válka se blíží, mé princezny. Za týden tu bude celá armáda temných nestvůr kirlopů a noxogů. A přijdou i Takrové

Nelil při posledním slově vyjekla a Cassandra znepokojeně svařtila obočí.

Král však dál pomalu pokračoval: Až připlují elfové, bude se naše armáda skládat z třinácti tisíc mužů. Valgarova armáda čítá celých patnáct tisíc kirlopů a noxogů. Musíme se připravit na boj. Až nastane válka, chci, abyste se společně s lidmi z alosu ukryly v podzemí.

Tak to ne, můj pane. Já zůstanu u vás, zvolala rozhodným hlasem Cassandra.

Já také přidala se k ní okamžitě Nelil.

V žádném případě Na Santielu nezůstane nikdo. Celý hrad se musí vyklidit a já se zúčastním boje. Takže vy budete pěkně v bezpečí v podzemí.

Kassandra si povzdechla:

Jak si přejete, můj králi.

Slib mi prosím, mé dítě, že dohlédneš na mou dceru. Že Nelil neopustíš, naléhal král se zoufalstvím v očích. Cassandra okamžitě přikývla.

Ovšem. To vám slibuji.

Ale já chci zůstat s tebou, tatínku vypískla Nelil. A nepotřebuji neustále chránit od téhle od Kassandry. mám se o sebe postarat sama

Dost zvolal král nekompromisně a upřel na dceru přísný pohled: kryjete se v podzemí, a chcete nebo ne. Jedině tak zůstanu alespo trochu klidný.

Ale

To je mé poslední slovo, zarazil ji tvrdě.

Poslechni svého otce, Nelil okřikla ji rázně Cassandra.

No dobrá. Jak si přejete, odsekla Nelil, pyšně zvedla bradu a uraženě odkráčela pryč. Její kroky se rozléhaly celou síní. Strážníci za ní zabouchli mohutné dveře.

Král si hlasitě povzdechl a unaveně si promnul čelo.

Nic si z ní nedělejte. Však ono ji to přejde, chlácholila ho Cassandra, když viděla jeho starostlivý výraz.

ž půjdu. V celém hradě je od rána hrozný zmatek. Jdu si trochu odpočinout do své komnaty.

Jen běž, dítě , schválil král a políbil jí ruku.

Věděl, že Cassandra bude výbornou královnou. Je chytrá, spravedlivá, přesvědčivá, odvážná a království zná dokonale. I když je také dost tvrdá a přísná, Falien si za svou ženu nemohl vybrat nikoho lepšího. Král eodhen si byl jistý, že pod synovou a Kassandřinou vládou i-landgarie jen pokvete. V hloubi duše doufal, že se jednoho dne navrátí časy míru a harmonie, jako tomu bylo za Eoglinovy vlády. Za vlády Prvního krále, jediného člověka, který mluvil s draky.

12

Kassandra vyšla z královy komnaty, která se nacházela nejvýš v celé Eleanor. V samém vrcholu věže bylo jen vězení a téměř nepoužívaná mučírna.

Dívka zamířila ke kamennému schodišti na konci chodby vpravo. Sešla po studených a pochmurně vyhlížejících schodech o patro níž, kde ležely její a Neliliny komnaty. Procházela chodbou s hlavou hrdě vztyčenou kolem mramorových soch elfů, prošla i kolem východu na Modrý most, vedoucího do jednoho z Dvojčat. Zastavila se až u vysokých dvoukřídlých dveří z ebenového dřeva. Rázným pohybem je rozrazila a vešla dovnitř.

Co chceš vyjela na ni podrážděně Nelil, sedící na obrovské posteli s bavlněným a hedvábným povlečením a peřinami. Postel stála naproti dveřím až u zdi, ve které se nacházela veliká okna s růžovými závěsy.

Kassandra za sebou zabouchla dveře, vznešeně přešla k jednomu z oken u Neliliny postele a vystavila se teplým slunečním paprskům, které skrz okno ozařovaly celý pokoj.

Dnes bude krásný den, řekla nakonec.

Ano, ale určitě jsi mi nepřišla říct jen tohle, zasyčela Nelil a opřela se o zlatavé opěradlo své postele s růžovými květy.

To opravdu ne, připustila Kassandra a obrátila se k ní. Nelíbilo se mi, jak ses dnes chovala ke svému otci. Má už tak starostí nad hlavu, a ještě aby řešil tvé rozmary.

Rozmary vyjekla Nelil. Chtěla jsem jen zůstat s ním, až nastane válka. Nechci být někde zavřená a ještě ke všemu s tebou. Pod tvými rozkazy bránila se.

Jsem o čtyři roky starší, Nelil. Je logické, že na tebe budu dávat pozor a ty mne musíš poslouchat. Jsem Falienova snoubenka a stanu se královnou.

Nelil se samolibě ušklíbla: Ano, ale králem bude Falien, ne ty. To on bude vládnout i landgarii.

Samozřejmě. Králem bude Falien, až se vrátí, přisvědčila Kassandra klidně a zkřížila ruce na prsou.

No jistě. Až se vrátí, že uchechtla se Nelil podezíravě. Ovšem, že by sis přála, aby se můj bratr už nikdy nevrátil a ty jediná se stala královnou.

Mluvíš nesmysly Nelil, napomenula ji Kassandra, ale její výraz zůstal i nadále chladně klidný.

Vždy je to pravda. Vždy jsi toužila po trůnu

Ano. Ale vládcem se stane tvůj bratr a já vím, že bude výborný král. A já mu budu stát vždy po boku, jako jeho milující žena.

Jsi pokrytec. Nemusíš tu přede mnou hrát divadlo. Přála by sis, aby se Falien už nikdy nevrátil, nedala se odbýt Nelil a z očí jí sršela nenávist.

Tak, a dost. Te se opravdu chováš jako malé dítě. Kdyby tu tvůj bratr byl, dostala bys domácí vězení.

A proč mi ho nedáš sama. Víš, že tebe neposlechnu, že provokovala dál princezna a jedovatě se usmívala.

Vždy jsi měla strach jen z něho. Je pravda, že on je jediný, kdo tě

dokáže zkrotit. Kéž by tu te byl a dal ti pár facek. Jistě by sis je zasloužila, odpověděla jí Cassandra ledovým hlasem.

OVŠEM Vy dva jste vždycky drželi při sobě. Ale mému bratříčkovi nikdy nedošlo, že jediné, o co ti kdy šlo, byl jeho trůn. Vždy byl velmi nedůvěřivý, ale tobě věřil za každých okolností. Což opravdu nechápu. Nikdy neviděl, jak jsi vypočítavá.

Kassandra už raději nic neříkala, změřila si Nelil zlostným pohledem a beze slova se vydala ke dveřím. S duněním za sebou zabouchla a zamířila do své komnaty hned za rohem. Otevřela podobné dveře, jako byly ty u Nelil, a pevně je za sebou zavřela.

Naproti dveřím se nacházela stejná okna jako u Nelil v pokoji. Jen dlouhé závěsy byly bílé. Podél oken byla rozestavěna čtyři křesla se sametovými modrými povlaky a polštářky. Prostřed stál malý zdobený stůl a na jednom konci místnosti byla dlouhá pohovka s bílým potahem. Vedle ní stál malinký stolek. Naproti, na druhém konci pokoje, stála velká postel s nebesky modrými peřinami a s hedvábným, průhledným přehozem s volánky. Vedle postele stály tři velké skříně z dubového dřeva a na zdech visely obrazy krajin a jednorozčů.

14

Kassandra ztěžka usedla na svou měkkou postel. Složila obličej do dlaní a zůstala několik minut jen tak sedět. Poté vstala a zhluboka se nadechla, přešla k oknu a zavřela oči. Nechala se hřát příjemnými, teplými slunečními paprsky.

Náhle zvenku zazněl zvuk trubek, ohlašující něčí příjezd. Cassandra sebou prudce trhla. Kdo by mohl v tuto dobu plnou strachu a zabíjení přijet navštívit krále

Rychle se rozeběhla na chodbu. Král se zrovna hnal po schodišti a v závěsu měl trojici strážných.

Můj králi zavolala na něj Cassandra, přičemž běžela přímo k němu. Král se zastavil.

Co se děje? Proč ty trubky? zajímala se.

Někdo na nás čeká na nádvoří. Poj, odpověděl eodhen stručně a společně s Kassandrou pokračovali dál po schodišti až úplně dolů.

Stráže rozevřely obrovské dvoukřídlé dveře z bílého mramoru a král

s Kassandrou vyšli z tmavého schodiště na prosluněné prostorné nádvoří. Prudké sluneční světlo je na chvíli oslepilo.

Když jejich oči konečně přivykly náhlému přívalu světla, rozhlédli se. Kolem dokola se tyčily mohutné hradby a nádvoří bylo vydlážděné kamenem. Kolem dokola byly velké záhony plné nejrůznějších květin a keřů. Prostřed nádvoří před věží Eleanor stála fontána ve tvaru okřídleného koně, z jehož tlamy tryskala voda. Sem tam se nacházel nějaký stánek s různými věcmi na prodej. Po celém nádvoří se procházeli dvořané a pár obyvatel z alosu. Ohromná brána, u níž stáli dva vojáci, byla otevřena. Několik dalších vojáků bylo rozmístěno na hradbách.

Oběma bylo ihned jasné, proč trubky hlásily něčí příjezd.

Přímo před nimi u Hlavní brány stálo ohromné stádo kentaurů. Král i ohromená Cassandra k nim okamžitě s úsměvem spěchali.

Zektore Dávny příteli zvolal radostně eodhen a pevně stiskl statnému kentaurovi chlupatou ruku. Kentaur s temně hnědým ko - ským tělem naznačil králi pohybem hlavy drobnou úklonu.

Je mi velkou ctí, můj králi.

Ale co vás přivádí sem, na Santiel, v tuto zlou dobu, příteli zají - mal se překvapený král a úplně zapomněl na Kassandru. Ale dívka si vždy uměla poradit.

Promi te, vložila se do začínajícího rozhovoru.

Chtěla bych vyjádřit svůj obdiv vám, kentaurům. Slyšela jsem, že jste byli vždy velkými přáteli krále a oddanými služebníky království.

Ach ano Omlouvám se, zvolal král omluvně. To je Cassandra, snoubenka mého syna Faliena a nastávající královna. Kassandro, toto je Zektor. Vůdce kentaurů.

Kassandra nadzvedla své šaty a elegantně se uklonila. Zektor jí úklo - nu oplatil.

Věřu, princ si opravdu umí vybírat, jedná-li se o ženy.

To umí, zasmál se upřímně král.

Bylo to snad poprvé po dlouhé době, kdy ho Cassandra viděla se smát. Bylo zjevné, že svého dávného přítele vidí opravdu velmi rád.

Můj králi, začal trochu vážnějším hlasem Zektor. Jistě už je ti

známo, že se k vám blíží armáda nestvůr. A proto jsme tady. Toto, a ukázal na stádo kentaurů za sebou, je mé vojsko, které chce bojovat za naše království, za naši zem, za dobro.

Král se doslova rozzářil. Pohlédl na stádo zdatných kentaurů a řekl:

Ani nevíš, jak moc nám přichází vaše pomoc vhod. Království je vám neskonale zavázáno.

Je nám ctí bojovat po boku lidí za záchranu Ilandgarie, dodal Zektor hrdě.

To je opravdu skvělá zpráva, usmála se Cassandra. A kolik členů má tvé vojsko, Zektore

tyři sta devadesát šest, má paní, zazubil se pyšně kentaur. A ještě něco. Myslím, že tato zpráva vás potěší ještě víc. Před pěti dny, když jsme se chystali vyjet na Santiel, jsme měli tu čest potkat prince Faliena a jeho výpravu.

Faliena vzdychla Cassandra s nadějí v hlase. A jak se mu vede

16

Je můj syn v pořádku? I celá skupina ptal se netrpělivě král.

Ano, všichni jsou v pořádku. Zrovna se potýkali s přesilou noxogů. Přispěchali jsme jim na pomoc právě včas a všechny ty potvory jsme pobili. Bylo to asi tři dny od vesnice Ismires. Princezna Aranis vám vzkazuje, že elfové velmi rádi království pomohou.

Ano, už jsou na cestě, ubezpečil kentaura král se zjevnou úlevou, když zjistil, že jsou všichni z výpravy naživu.

Mysleli jsme si to. Řeknu vám, byl to opravdový zážitek setkat se s elfy a s královnou země. A nyní budeme bojovat po jejich boku.

To ano, usmál se král vlídně. Ale te : vítejte na Santielu, přátelé

POROZ NÍ

Co myslíte, jak je to ještě daleko – zeptal se Veragin a poplácal Herkula po krku.

Tak den cesty, ozval se z popředí Falienuv hlas.

Obloha byla jako vymetená a slunce příjemně hřálo. Všude kolem se rozprostíraly louky a pole a tu a tam vyčníval pod zelenou dekou kopec a pár buků nebo vysokých bříz. V dáli byl ještě vidět okraj Zerovského lesa.

Princezna Aranis jela v čele na svém hřebci Adalasovi, jehož černá srst se na slunci nádherně leskla. Jí po boku jel princ Falien na svém plavém koni Kymovi. Za nimi je následovali na koních Eleas s avril a úplně vzadu klidně klusal vysoký kaštanově hnědý hřebec Herkules, který nesl v sedle Veragina a Snížka. Vedle Herkula šel bílý kentaur Temas a vysoko nad nimi kroužil sokol Donit. Několik stop od nich se po sametových kopcích porostlých orosenou travou proháněl oslnivě zářící bílý jednorozec, ztělesnění čistého dobra. Krásný a půvabný nadpozemsky krásný jako anděl. tíhlé a ladné tělo se napínalo v lehkém běhu a dlouhá hřívá a ocas za ním vlály jako čisté stříbro.

Všichni si začínali pomalu zvykat na jeho přítomnost, ale i tak to bylo velmi zvláštní, mít ztělesnění dobra po boku. Každý zřetelně cítil jeho přítomnost – krásný a hřejivý pocit v srdci – uklidňující a povzbuzující dotek jednorozčovy síly. Vše v jeho dosahu jako by svítilo jasnými barvami a všechny květiny i rostliny rozkvétaly, jakmile se kolem nich jen mihnul.

Ale nejpodivněji ze všech se cítila Aranis. Od spojení s jeho mocí

i jeho duši se jí zbystrily smysly i vnímání. Vše jí te připadalo jakoby ostřejší a jasnější. Dokázala rozeznat stovky pachů vznášejících se ve vzduchu, vnímala přítomnost každého živého tvora a jeho myšlenky jí proudily do mysli intenzivněji než kdy jindy. Cítila se svobodnější a vyrovnanější než dřív. Byla smířená se světem i se vším kolem sebe. Najednou pochopila všechny zákonitosti přírody a porozuměla věcem, které předtím nechápala. A tohle všechno jí pomáhal vnímat jednorozec. Cítila přítomnost jeho mysli v té své, i když neslyšela žádné jeho myšlenky. Vířily jí v hlavě, ale nedokázala jim porozumět. Vnímala jeho pocity. Navzájem si viděli hluboko do duše. Byl to nádherný dar

Zároveň se ale proti své vůli děsila moci, jež jí dřímala v nitru. Moci dobra. Věděla, že ta moc je obrovská a že ona s ní ještě neumí zacházet. Neví, jak ji ovládnout. Kdykoli se jí pokusila jen dotknout, moc uvnitř ní se rozechvěla a snažila se vystoupit na povrch, ovládnout její mysl a pohltit ji. Stejně, jako tomu bylo před několika dny, kdy se spojila s jednorozcem a potom za podpory moci země i dobra zahнала čaroděje, který je pronásledoval. Tehdy při povolání síly dobra málem zemřela. Věděla, že s ní musí splynout. Ale stále nevěděla jak.

18

Jak říkal Eleas – dobro, tedy jednorozci, vlastní obrovskou moc, ale nedokážou ji využívat. Jsou příliš čistí, příliš mírumilovní, než aby dokázali svou moc použít k ničení nebo zabíjení, a to ani na svou ochranu nebo obranu proti zlu. Oni jsou dobro a zlo nechápou. Ale člověk nebo elf by jejich moci využít mohl, protože jeho mysl je jiná. Ale moc dobra by ihned vycítila svou nadřazenost a nadvládu nad myslí člověka či elfa – jejich mysl je mnohem slabší a zcela jiná než mysl jednorozců. Snažila by se svého nositele ovládnout, snažila by se podrobit si jeho myšlenky, chtěla by být volná stejně, jako je volná v těle jednorozců, protože je jejich součástí. Ale tím, že by ovládla mysl svého nositele, by ho také zabila. Takový člověk nebo elf už by neměl nic – ani vlastní tělo, ani vlastní myšlenky. Jen svoji duši, která by zůstala uvězněná v jeho těle, dokud by dotyčný nezemřel.

Tělo obyčejného člověka nebo elfa je na pojetí takové síly příliš slabé. Moc dobra by ho ihned ovládla a naprosto pozřela.

Ovšem tělo i mysl Aranis jsou jiné – ona je královnou země. Slouží

i vládne jejím silám a její tělo je posíleno. Ale i tak to pro elfku bylo těžké a moc dobra cítila svou nadřazenost a sílu nad jejím tělem. Nikdo nemohl moc dobra ovládnout, pouze jednorožci, jejichž mysl byla čistá a nevinná, zcela povznesená nad násilí a zlo. Byli na vyšší úrovni myšlení i bytí, byli ztělesnění dobra. Oni byli dobro. Moc dobra měla svou vlastní vůli, jelikož byla součástí jednorožců a součástí dobra jako takového.

Aranis v sobě nosila zlomek jednorožcovy vědomí, zlomek jeho duše i mysli, zlomek jeho síly. Ta síla se drala na povrch, nebo v jejím slabém těle i když bylo silnější než tělo člověka nebo kteréhokoliv jiného elfa se cítila stísněná a nevyužitá.

Ale v jednorožcově těle, ztělesnění dobra, byla volná. Protože moc dobra byla součástí dobra samotného, tedy součástí jednorožců.

Jak má tedy porazit černého čaroděje, když Aranis ani nedokáže poručit své moci. Má sice stále svou sílu země, jež je nyní ještě silnější než kdy dříve, ale to na zničení Valgara nestačí. To jí te dělalo největší starosti

Dříve se obávala svého úkolu, svého poslání. Měla strach ze setkání s jednorožcem, netušila, co ji čeká. Tyto obavy už ale byly dávno za ní. Nyní jí naháněla hrůza moc, kterou chovala ve svém nitru

19

Pojedeme tedy přes vesnici Nina do Rubínového údolí, přemítal Falien, upřeně zahleděný daleko před sebe, a pak do hor Dragor, za draky.

Ano, jen oni nám mohou pomoci zachránit království. Jedině draci se mohou utkat s Takry, poznamenala Aranis.

Víte princezno, začínám mít opravdu strach, ztišil Falien hlas a nejistě na ni pohlédl. Mám na Santielu celou svou rodinu, svůj lid, království a vůbec celá ilandgarie je pro mě vším. Neumím si představit, co bych si počal, kdyby byl Santiel dobyt.

To se nestane, odvětila s jistotou Aranis. Viděla jsem Santiel. Je silný. Postavili ho elfové pro Prvního krále a dali do něj veškerý svůj um. Santiel odolá a vojska ho ubrání. Jsem si tím jistá.

Falien si dlouze povzdechl:

Ještě, že se toho nedožila má matka.

Jak se jmenovala zeptala se Aranis vlídně.

Aliesa, usmál se Falien. Pocházela z bohatého rodu z města umin, stejně jako První král Eoglin. Až na to, že on byl původně chudý rolník. Její otec byl pánem tamního panství. Můj otec se do ní zamíloval, když tudy cestoval a její rodina ho pohostila ve svém domě. Potom si matku odvedl na Santiel a udělal z ní svou královnu. A že byla výborná královna Otec byl vždy příliš horlivý a emotivní. Ale ona měla dar ho usměřovat. Poslouchal ji a dal na její slova. Byla moudrá a laskavá. A mně i mé sestře dala všechnu lásku, kterou v sobě měla. Brzy ale zemřela na zápal plic.

To je mi líto, jistě to byla výjimečná žena. Ale co vaši prarodiče

Oba už jsou mrtví. Zemřeli krátce po matčině smrti. O panství se stará matčin bratr, můj strýc. Viděl jsem ho jen párkrát A navíc te musí čelit útokům kirlopů, kteří napadají města a vesnice v povodí řili. Ale městu umin se prý zatím vyhnuli. Ovšem, kdo ví, jak je to te .

Znenadání se princův ků Kym zastavil a začal znepokojeně pohazovat hlavou. Adalas ho napodobil a mírně se vzepjal.

Co je to s nimi rozčilovala se avril, když už byli neklidní všichni koně.

Něco se sem blíží, zašeptala strnule Aranis.

Ano, přisvědčil soustředěně Temas, cítím, jak se mi zem pod nohama chvěje.

Za chvíli už bylo cítit nejen chvění půdy, ale slyšeli i ohromný dusot spousty kopyt. Náhle se před nimi zpoza zeleného kopce zvedl zvířený prach a vzápětí se v jeho oblaku vyřítilo ohromné stádo Mullů. Stovky velkých zvířat podobných bizonům nebo buvolům se splašeně hnalo přímo k Aranis a jejím přátelům.

Mullové měli krátkou černou srst, ale nohy měli pokryté dlouhou kožešinou. Na krátkém krku jim seděla mohutná podlouhlá hlava se zacuchanou hřívou. Oči měli velké a kravské uši malé, což vypovídalo o tom, že se tato zvířata řídila především zrakem a možná i čichem. Nad ušima Mullům vyrůstal pár dlouhých rohů stočených dopředu a připravených k boji. Na čele se jim pod sebou tyčily další dva krátké rohy. Jejich ocasy byly podobné ko skému ohonu.

Akeltas , vydechl Falien, řítí se přímo na nás

Všichni okamžitě přitáhli otěže a obrátili koně zpět. Pustili se do trysku, ale splašené stádo Mullů měli za zády. Jednorozec se našťestí držel daleko z jejich dosahu.

Míjeli jeden kopec za druhým. Konečně se uhnuli stranou a sjeli z prudkého svahu na malý palouček pod vysokou skálu. Mullové je minuli jen o vlásek a řítili se stále dál a dál k pobřeží Nekonečného moře, které omývalo celou ilandgarii, až po její severní cíp. Od Démantového ostrova až po zemi dobra Etelwen se táhlo Moře divoké.

Páni takhle velké stádo Mullů jsem ještě neviděl, zahuhlal vyjeveně Temas.

Tady, v blízkosti Rubínového údolí, je to zcela běžné, vysvětlil mu poněkud z míry vyvedený Falien.

Je tu velmi úrodná půda a všude, kam jen oko dohlédne, se rozkládají samé kopce, pastviny nebo rovné plochy. Kopytníkům se tu daří velmi dobře. Mají tu dostatek potravy a lidé se tu zaměřují především na chov dobytka. I když na druhou stranu tu zvířatům hrozí stálé nebezpečí od divokých šelem z hor Dragor.

Něco ta zvířata ale muselo vyděsit, usoudila avril a upravila si dlouhý ohon bílých vlasů, pocuchaný od větru. Její klisna Jasmin sklonila hlavu a dala se do spásání š avnaté trávy. Musela přece před něčím utíkat, ne

Ano, souhlasila Aranis, cítila jsem jejich strach. Něčeho se bála.

Veragina to zneklidnilo a začal se znepokojeně rozhlížet po okolí. Případný nepřítel přece může být ještě nablízku.

Měli bychom jet dál, navrhl nakonec mladík, který neustále bedlivě pozoroval krajinu kolem.

Souhlasím, přikývl Eleas, cítím ve vzduchu nebezpečí. Raději poje me.

Ale v tu chvíli je zahalil dlouhý, temný stín. Otočili se a spatřili nad hlavami na zeleném vrchu obrovskou šelmu. Slunce jí dopadalo za záda a vrhalo tak její podlouhlý stín dolů na palouček.

Pozor vykřikl Eleas a ukázal na šelmu, krčící se na svahu. Ta už dál neváhala ani vteřinu a dlouhým skokem po nich vystartovala.

Silné nohy nesly štíhlé tělo a hbitě se odrážely od země. Dlouhý a mohutný ocas sloužil šelmě jako kormidlo a elegantnímu tělu dominovala malá hlava s jasnými žlutými očima. Nad nimi zvířeti vyrůstaly dlouhé, špičaté uši a srst kolem hlavy se zdála být tvrdá, jakoby z nějakých štětín. Tluma šelmy byla vyzbrojena třemi řadami ostrých zubů a pod krkem jí vyrůstala dlouhá tvrdá srst, stejně jako kolem hlavy. Zvíře mělo světle hnědou barvu s několika bílými fíčky a srst kolem očí byla také bílá stejně jako uši.

Šelma se řítila z kopce s neobyčejnou lehkostí. Každý její pohyb působil velmi ladně a hbitě. Bylo vidět, jak se jí napíná každíčkový sval v těle. Silné nohy se odrážely od země a šelma několika přesnými skoky zaútočila na Falienu, kterého měla nejlíže.

Všichni koně se začali vyděšeně vzpínat a šelma s roztaženými drápy strhla Falienu i s jeho koněm Kymem k zemi. Princ upadl několik stop od Kyma, a kočka se odkutálela ještě pár metrů za něj. Kym se ihned postavil znovu na nohy a vyděšeně odběhl stranou. Falienu se snažil zvednout také, ale šelma už stála za ním s viditelně velkou chutí roztrhat ho na malinké kousičky, které by si pak dopřála jako vydatnou svačinku.

Princ sáhl po meči, ale s hrůzou zjistil, že při pádu přistál až příliš daleko od něj. To už ale z koně seskočil Veragin se svým mečem vztyčeným a připraveným zasáhnout. Ovšem šelma opět zaútočila na prince, který si kryl hlavu rukama.

Skočila na něho a třemi řadami ostrých zubů se mu zakousla do paží, chránících obličej. Veragin se k nim přičítal a pokusil se šelmu probodnout mečem. Ta ale uskočila stranou, ihned zaujala bojovnou pozici a přitom hlasitě zařvala. Podobalo se to spíše kočičímu ječení, ale i přesto to byl řev hluboký a strašlivý. Princ se rychle postavil a zjistil, že jeho meč leží kousek od nohou té velké kočky. Šelma přitáhla otěže své klisně, která byla už značně neklidná, a připravila si luk a šíp.

Zdávalo se ale, že šelma je velmi chytrá, a bez váhání znovu zaútočila na neozbrojeného Falienu. Strhla ho k zemi. Veragin k nim konečně doběhl s připravenou zbraní a chystal se útočnicka zabít.

NE vykřikla náhle Aranis, až se Adalas mírně vzepjal.

Veragin se překvapeně zarazil, čehož šelma využila a uskočila stranou. avril však na nic nečekala a napjala luk.

NE avril Zadrž vykřikla Aranis znovu a seskočila z Adalase.
Počkej

Co to děláš, Aranis rozkřikl se Veragin, zatímco šelma opět výhruzně zařvala. Aranis přispěchala k udivenému, a také zřejmě značně naštvanému Veragini a sklonila jeho napřažený meč.

Nemůžeme ji přece zabít. Je to jen nevinné zvíře, okřikla ho.

Pak ale zabije ona nás osopil se Veragin na dívku podrážděně. Aranis na něj jen odmítavě pohlédla a beze slova vysvětlení zamířila rovnou k rozzuřenému zvířeti.

Zbláznila ses vykřikl zděšeně Veragin a snažil se ji chytit za ruku, ale Aranis se mu hbitě vysmekla.

Princezno, co to ksakru děláte nechápal Falien a vyděšeně na ni zíral z trávy.

Nechte ji zarazil je oba Eleas. Ví, co dělá.

Princezna přistoupila k šelmě, která byla příkrčená u země, připravená zaútočit, a výhruzně přitom vrčela. Elfka si před ní klekla a zadívala se jí hluboko do zářivě žlutých očí. Bylo to těžké, protože zvíře bylo vyděšené a rozzuřené zároveň, ale za okamžik se jejich mysl propojila a Aranis vložila své myšlenky mezi ty její

Po chvíli si šelma sedla a stočila ocas kolem těla. Její výhruzný postoj byl pryč. Elfka k ní natáhla drobnou ruku a pohládila ji po hebké tváři.

Veragin s Falienem jen ohromeně zírali a Temas zapomněl údivem zavřít pusou. elma se za okamžik zvedla a se spokojeným vrněním odkráčela pryč.

Aranis se s úsměvem vrátila k Adalasovi. Pak pohlédla na kopec nad sebou, kde spatřila třpytícího se jednorozce. Vlídne se na něj usmála a srdce jí zaplavil hřejivý pocit.

Jak jste to udělala žasl nevěřičně Falien. To zvíře nás chtělo zabít

Ano. Jen proto, že mělo hlad. Zdáli jsme se být snadná kořist, odpověděla Aranis s klidem.

Ale jak jsi to udělala – zopakoval netrpělivě Falienovu otázku Veragin.

Spojila jsem se s ní myšlenkami. Pochopila, že my pro ni nejsme vhodná kořist. Řekla jsem jí, že jí neublížíme, když odejde za jinou potravou. Poznala, že jsme na jiné úrovni myšlení a inteligence, než zvířata jejího druhu. Byla velmi chápavá. Zrovna čeká mláta.

Málem jsem zabila nevinné zvíře, a ještě ke všemu březí samici. Odpusť, Aranis, zalitovala avril a zahanbeně sklonila hlavu. Aranis na ni jen vládně kývla.

Je to jen zvíře, ozval se nevěřičně Falien, zvíře, které nás napadlo.

Vy byste ji klidně zabil, i když byla březí – obrátila se na něj princezna pohoršeně.

Nevěděli jsme, že je březí, a kdyby nás chtěla doopravdy zabít, tak ano. Vždy je to jen hloupé zvíře, princezno. Nám lidem se přece vůbec nepodobá, jsme mnohem inteligentnější.

24

To ano – idem se zvířata vůbec nepodobají. Jsou totiž mnohem ušlechtilejší – rozkřikla se Aranis rozzuřeně, až to všechny zaskočilo.

diveně se po sobě podívali. Veragin ji takhle ještě nikdy neviděl.

Zvířata jsou totiž nevinná a mírumilovná. Zabíjejí jen kvůli potravě a přežití. Neznají zášť, namyšlenost, povýšenost, závist, mocichtivost, ani nenávist, jako lidé. Nedokážou plánovat pomstu nebo vraždu. A to je jejich ctnost, zatím co váš je to největší problém. Nechápete, že zvířata mají stejné právo na život jako my všichni. Jsou to také živé bytosti – cítí strach, bolest, smutek i radost. Každé je úplně jiné, stejně jako každý člověk nebo elf. V podstatě jsou mnohem vznešenější než lidé a elfové, právě proto, že nedokážou cítit závist nebo zášť ani další špatné lidské vlastnosti, které každého člověka nakonec dovedou jen k záhubě. Navíc zvířata tuto zem obývala mnohem dříve než vy, takže mají větší právo na život tady, než kdokoli jiný. A pro tohle všechno elfové zvířata uctívají, nezabíjejí a už vůbec nejedí.

Falien na to nedokázal nic říct. Jen mlčky sebral svůj meč ze země a poníženečně se Aranis podíval do očí, které te byly nezvykle tvrdé.

Promi te, zašeptal, máte pravdu. – idé si tohle nikdy neuvědo-

movali. Ani já ne. Ale od te to budu brát na vědomí. Mám se od vás ještě hodně co učit, princezno. Zdaleka neznám ilandgarii a její život tak, jak jsem si myslel. Chtěl bych být tím nejlepším králem, a proto musím ještě pochopit spoustu věcí, abych je pak mohl naučit svůj lid.

Aranis se te tvářila trochu mírněji.

Jsem ráda, že to chápete, řekla chladně a odkráčela k Adalasovi.

Budeme pokračovat v cestě

Já bych se docela nejdřív najed, ozval se nesměle Snížek, zabořený v Herkulově sedle. Je čas na oběd, ne

Dobře, souhlasila Aranis, ale stále se tvářila trochu podrážděně.

Všechny to dost překvapilo, protože ji takhle rozrušenou ještě nikdy neviděli. Vždy byla velice mírná a klidná. Ve všem hledala jen to dobré a krásné. A navíc s Faliem vycházela velmi dobře a oba se navzájem měli v úctě.

Princ zkontroloval brašny připevněné na Kymových zádech. Po tom, co se Kym svalil na zem, když na něj skočila ta šelma, se Falien obával, zda jsou všechny věci uvnitř ruksaku v pořádku. Ihned rukou zamířil do nejmenší z kapes přepásané dvěma pásky.

Ale ne zvolal úzkostlivě. Jeho obavy se naplnily:

Vlkodlačí sérum se rozbilo.

Cože No to snad ne rozčillovala se avril. Mohlo se nám hodit.

To je škoda, ale už s tím nic nenaděláme. A co sérum proti jedu Geftira zeptal se Eleas. Falien ještě jednou zapátral v kapse a pak s úlevou oznámil, že toto sérum naštěstí zůstalo nepoškozené.

Po obědě všichni nasedli znovu na své koně a mířili dál do vesnice Nina a pak do Rubínového údolí. Před nimi se rozprostírala široká louka porostlá bílými květy. Vysoká tráva se vlnila v mírném vánku a sahala koním až do půlky nohou. Aranis jela v pozadí a pozorovala pobíhajícího jednorozce několik metrů od sebe. Vložila své unavené myšlenky do jeho mysli a nechala se unášet konejšivým pocitem úlevy a pochopení. Jednorozcová síla jí proučila v žilách a posilovala její duši a tělo. Nemohla uvěřit, že se s ním opravdu spojila

Aranis , ozval se Veragin a přiklusal s Herkulem vedle ní. Aranis zamrkala a odtrhla svou mysl od jednorozce.

Ano

Mrzí mě, že jsem na tebe předtím křičel. Nechápal jsem, co chceš dělat a proč jsi mi nedovolila to zvíře zabít. Ale te už tomu rozumím promi , omlouval se trochu rozpačitě.

To nic, Veragine. Opravdu, usmála se. Chvilí bylo ticho a Aranis se zdála být myšlenkami úplně někde jinde.

Není ti nic zeptal se po chvíli váhavě Veragin.

Poslední dobou mi připadá, jako by ses kvůli něčemu trápila.

Princezně se na tváři objevil něžný úsměv a pohlédla Veraginovi zhluboka do očí.

Nevím, co mě vlastně trápí, Veragine. Nejspíš si začínám doopravdy uvědomovat, co mě čeká. Od nalezení jednorozce a spojení s jeho mocí a duší, se cítím jiná

Dívám se te na svět trochu jinak. Cítím, jako bych najednou všemu rozuměla. Jako bych pochopila pravý smysl života, země přírody Cítím se zkušenější a moudřejší, silnější Je to zvláštní a nový pocit, na který si musím zvyknout. A navíc mi dělá starosti moc dobra, která te dřímá v mém nitru. Nemusíš si o mě dělat starosti, chce to jen čas.

Asi si neumím představit, čím te procházíš. Je to na mě všechno moc složité. Ale ty to jistě všechno dokážeš pochopit a smířit se s tím. Ty ano, Aranis. Nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by měl tak velké srdce, jako ty. To je nejspíš také hlavní důvod, proč tě miluju

Aranis na to nic neřekla. Jen se sklíčeně opět zadívala na jednorozce. Veragin ji však něžně vzal za ruku. Její malá ručka nebyla v jeho silné a mužné dlani skoro ani vidět.

Ehm, ehm odkašlal si Snížek, sedící Veraginovi v klíně, nemohli byste si to nechat na někdy jindy Začíná se mi dělat docela špatně.

To už přeháníš, Sněhu obořil se na něj Veragin.

Tak nás neposlouchej, když ti to tak vadí

To nejde, když ti sedím přímo pod nosem ohradil se Snížek nakvašeně.

Tak si jdi po svých

Klidně, ale ty pitomý koně jdou hrozně rychle Kdo jim má stačit

No tak radši ztichni a všímej si svýho usadil ho konečně Veragin.

Aranis se při pohledu na ty dva pobaveně rozesmála. Vypadali opravdu komicky, když se poš uchovali.

Najednou jí přistál na rameni Donit. Protáhl si svá stříbřitě šedá křídla a elegantně je složil k tělu. Aranis ho pohladila po hebkém peří.

Je to zvláštní, ale od doby, kdy se k nám Donit přidal, jsem se s ním ještě nedokázala spojit myslí , řekla zamyšleně.

No a odsekl nechápavě Snížek.

Veragin po něm šlehl zlostným pohledem a poopravil jeho nezdvořilou otázku.

A co to znamená

No, zvířata obvykle nedokážou vědomě zablokovat svou mysl, vysvětlovala Aranis.

Když se spojím s jejich myšlenkami, jsou vždy čisté a upřímné. Nedokážou lhát nebo zapírat. A jejich mysl je otevřená. Zvířata ji zkrátka nedokážou před někým nebo něčím uzavřít. Jen když jsou vyděšená nebo rozzuřená, pak je těžší do jejich vědomí proniknout, protože se jejich myšlenky zaostřují jen na ten jeden konkrétní podnět, který je tolik vyděsil nebo rozzuřil. Jejich mysl je pak zaplavena jen strachem či zlobou a odmítají přijmout cokoli jiného.

Ale Donit mě do své mysli nepouští úmyslně. On dokáže své myšlenky uzavřít. Dokáže vycítit, že se chystám do jeho vědomí vstoupit. A toto dovedou poznat jen kouzelné bytosti zvířata s kouzelnou mocí nebo s kouzly v krvi.

Zaujatě si Donita prohlížela.

Třeba i ty Snížku. Možná o tom ani nevíš, ale svou mysl přede mnou umíš uzamknout a už jsi to několikrát nevědomě udělal.

Já To jako fakt divil se Snížek. A to ses mi jako už někdy pokoušela dostat do hlavy

Ano. Párkrát jsem to ze začátku zkoušela. Ale už je mi jasné, že se mi to nepodaří. Chtěla jsem jen vyzkoušet komunikovat s tebou pomocí myšlenek.

Aha Hm, ale to radši ne, usoudil kočkoroh vzápětí, když si uvědomil, jaká všechna tajemství by mohla Aranis v jeho hlavě objevit.

Jak si přeješ, usmála se dívka.

HLAS Z NOST

Den se chýlil ke konci a na obloze se za celé odpoledne objevily první mraky. V dáli se rozkládaly vysoké kamenné skály, po kterých se proháněly Trixi – malé stádo horských koz. Vpředu se táhlo široké pole s vysokým obilím sytě oranžové barvy, na jehož konci stála vesnice Nina.

Výborně. Tak jsme tady, pochvaloval si spokojeně Falien.

28

Až projedeme vesnicí, budeme muset projet přes přítok řeky Milií do Rubínového údolí.

Když se přiblížili k vesnici Nina, obloha už zářila teplými, červeně purpurovými a fialkovými barvami, pohlcujícími celé pole s oranžovým obilím, které te vypadalo, jako by rudě hořelo.

ž na první pohled se zdála být vesnice velmi chudá a stará. Byla zcela jiná než vesnice Ismires, která oplývala krásou. Nina vyhlížela dost zchátrale. Domy zde byly sice stejného stylu jako v Ismires – nízké a dlouhé, se střechami obvykle porostlými mechem, ale bylo na nich něco divného. Až když všichni opatrně vstoupili do vesnice, uvědomili si, co ji dělá tak zchátralou a bez života. Nina byla totiž vypálená. Některé ohořelé domy byly zcela rozpadlé. Tráva všude kolem byla spálená a ušlapaná, stejně jako hlína na cestě.

Co to má znamenat – zašeptal zmateně Falien. Co se tu u všech Akeltas stalo

Vesnici někdo vypálil. A muselo to být nedávno. Domy jsou čerstvě ohořelé, oznámil chladně Veragin a seskočil z koně. Ostatní ho následovali, jen Snížek zůstal v sedle.

Že by kirloповé napadlo avril.

Možná, připustil Eleas. Ale spíše to vypadá, že celá vesnice čistě shořela. Nevidím žádné známky boje.

Ne, po kirlopech ani stopy, vložil se do debaty opět Veragin, který prsty prozkoumával udusanou zem.

Tady pobíhala spousta lidí. Ale žádné velké nestvůry. Ne, kirloповé ne.

Tak kdo tedy A proč A kde jsou všichni lidé Přece nemůžou být všichni mrtví , strachoval se Temas a rozhlížel se po vesnici, ale protože se rychle smrákalo, moc toho, kromě domů kolem, neviděl.

Princezno Co je to s vámi ozval se znenadání Falien a chytil v podpaždí Aranis, která se málem skácela k zemi.

Proboha , hlesla Aranis a snažila se popadnout dech. Opírala se o Falienu a dlaně tiskla ke svému čelu.

Co se děje Aranis přispěchal k ní rychle Veragin.

Ach bože ne , sténala tiše, jako by byla uvězněna ve své vlastní hlavě a nic kolem sebe nevnímala.

Aranis křikl na ni ustaraně Veragin a uchopil ji za ruce, takže jí je odtrhl od hlavy.

Smrt , zašeptala Aranis a upřela na něho své vyděšené, velké modré oči.

Smrt všude kolem je všude všude tady smrt

Cože nechápal Falien a ve tváři se mu začínala pomalu zračit hrůza.

Hned nato k ní rychle přiskočil Eleas.

No tak, jen klid, Aranis. Vzpamatuj se

Cítí mrtvé, vysvětlila avril zmatenému Falienovi a Temasovi a přichystala si luk.

Jsou všude Spousta mrtvých , vydechla nakonec Aranis, ale zdálo se, že už se zas začíná vracet do normálního světa.

To je v pořádku, pohlédla vděčně na Falienu, který ji celou dobu podpíral, a opatrně se zas postavila na vlastní nohy.

Cítím je všude kolem zemřela tu spousta lidí

Temas se zatvářil zmateně a vyděšeně zároveň .

Ale jak – jak to víte

To je složitější – osopila se na něj nedůtklivě – avril.

Aranis dokáže vycítit smrt stejně jako život. Patří to k její moci královny země

Poj te, půjdeme dál, vyzval je mírně Eleas.

Aranis se zemdleně chopila jeho paže a všichni pokračovali v chůzi.

Doufal jsem, že se tady najíme v nějaký pěkný hospůdce a místo toho nás tady nejspíš obklopujou mrtvoly. To se mi nelíbí. Poje me pryč – k oural roztřeseně Snížek. Veragine, prosím, poje me odsud

Ne, Sněhu. Ještě ne. Musíme zjistit, co se tu stalo. I když se obáváme, že začínám tušit, oč se tu jedná – , odpověděl mu tichým hlasem Veragin a vedl Herkula se Snížkem v sedle hlouběji do vesnice, kterou už zahalovala černá tma, nasáklá vůní smrti. Jediným světlem jim byl velký jasný měsíc a stříbřitá zář jednorozce.

Je to tu dost strašidelný, že jo – koktal Snížek a strachem mu drkotaly zuby.

30

ž jsem říkal, že se mi to tu vůbec nelíbí. Po-poje me pryč, než se objeví nějaká pří-příšera a já vás budu muset zachra – ovat

Ale snad by se náš chrabrý a odvážný sir Snížek nebál – začal si ho dobírat Veragin a ve tváři se mu objevil posměšný úšklebek.

Tiše – okřikla je – avril.

Myslím, že jsme dorazili na jakési malé náměstí. Vše je tu spálené, domnívám se, že jsou opravdu všichni mrtví.

prostřed malé návsi stála měsíčním jasem ozářená velká kamenná studna, nad kterou se tyčil vysoký dubový kmen. Dříve to býval zdravý a mladý strom, teď byl ale ohořelý a holý, bez větví a listů. Naproti studni stály dvě rozpadlé lavičky. Kolem celého náměstíčka byly ohořelé a polorozpadlé domy a v každém rohu náměstí se tyčil vždy jeden silný strom.

Podívejte – Táhle na tom stromě něco visí, upozornil tiše Temas ostatní a ukázal na tlustý dub u rozpadlého domu. Tento strom byl jako jediný zdravý a živý. Zcela nepoznamenaný ohněm. A opravdu na něm bylo něco zavěšeného. Ale z té dálky a ve tmě, která se zdála být stále hustší, se dalo těžko rozpoznat, co to je.

Všichni tedy vykročili nejistým krokem k onomu stromu. Ale to, co tam spatřili, by raději nikdy neviděli.

Ach proboha zvolala Aranis ještě dřív, než stačili rozpoznat, co je na silné větvi stromu pověšené.

Co se děje zeptal se jí ihned Eleas.

To je strašné strašné, začala panikařit elfka a couvat nazpátek.

Aranis Co je to s tebou divil se Veragin a ustaraně pohlédl na Elease, který byl stejně zmatený.

Já vím, co to je, šeptla zděšeně, když vtom se zvedl vítr. Jeho závan k nim přinesl zápach popela ze shořelého dřeva. Ale mimo to bylo ve vzduchu cítit i něco jiného. Puch ohořelého masa se te vznášel všude kolem a přebíjel všechny ostatní vůně a pachy vesnice.

svatého jednorozce, zděsil se Temas s pohledem upřeným na strom. Pomalu k němu přiklusal blíž a vzápětí i na svých čtyřech nohou mírně zavrával. Otočil se k ostatním s hrůzou a odporem ve tváři:

Jsou to lidé. Na té větvi jsou oběšeni lidé

Všichni strnuli. Po chvíli vzpamatování opatrně přistoupili ke stromu. Aranis se třásla po celém těle věděla, co tam spatří.

Na prostřední silné větvi byla na provaze pověšena tři těla se smyčkou kolem krku. Na první pohled bylo jasné, že už jim není pomoci. Zčernalá těla byla ohořelá na kost, ale i tak bylo poznat, že se jedná o mladého muže, ženu a asi devítiletého chlapce, který byl pověšený mezi nimi. Byl to příšerný pohled. Nebylo jisté, zda ti tři nejdříve uhořeli, a až pak byli oběšeni, nebo jestli byli oběšeni a pak upáleni. Zápach z jejich ohořelých těl byl nesnesitelný.

Asi budu zvracet, zakoural Snížek a zabořil se ještě hlouběji do Herkulova sedla.

Kdo mohl něco tak krutého a ohavného udělat To nemohl být člověk taková krutost se snad ani v lidském nitru nemůže skrývat, vzlykla Aranis a s beznadějí v očích hleděla na nevinné oběti.

Cítím cítím jejich bolest, strach a utrpení, s jakým umírali

Veragin už ten pohled nemohl vydržet a odvrátil se stranou. Pohládl svého koně po hřívě a zahleděl se někam do tmy.

Snížek se vynořil ze sedla, zadíval se na mladíka a spatřil, jak se v jeho obličejích střídá nenávisť a zloba s lítostí a výčitkami.

Veragine Ty víš, čím je to práce, že

Ovšem, že to vím, Sněhu, zabručel Veragin tichým hlasem, aby je ostatní neslyšeli. Na něco takového se nedá zapomenout. Tohle dílo se nedá nepoznat

Dělá to naschvál. Chce ti oživit minulost. Tohle má být určitě znamení. Znamení pro tebe, šeptal Snížek a jeho velké zelené oči v husté černé tmě přímo zářily.

Já vím, ale já na jeho hru nepřistoupím. Nepřinutí mě, řekl rozhodně Veragin a zadíval se Snížkovi upřeně do očí. Musím ho zastavit. Tohle musí přestat. Musí pochopit, že já už jsem se rozhodl a on to nemůže zvrátit.

Jo. Přesně tak. Jestli si myslí, že tě tímhle k něčemu donutí, tak to je na omylu.

Ano, ale nesmíme ho nechat, aby něco takového dělal dál.

32

Kdo aby co dělal. Ty snad víš, kdo tohle všechno spáchal, ozval se Falienův podezřívavý hlas. Veragin se prudce otočil.

Ne, nevím. Ale zřejmě nějaký netvor ve Valgarových službách.

Ale jaký a proč? uvažoval Eleas, přičemž Falien nepřestával probodávat Veragina nedůvěřivým pohledem.

Vždy na ničení vesnic ilandgarie tu má Valgar přeci kirlopy. Ale po těch tu není ani stopa. Tak proč by na jednu obyčejnou vesnici posílal někoho jiného? A proč tu ten někdo zanechal ty oběšence? Připadá mi, jako kdyby to bylo schválně. Ten někdo musel vědět, že sem přijdeme a uvidíme to. Někdo chtěl, abychom to viděli.

Ale proč? nechápala roztřesená Aranis.

Musel to být ten muž s Dargwlky, usoudila avril zamyšleně. Kdo jiný? Je jasné, že po nás jde. Má přece za úkol získat jednorožce pro Valgara, aby mohl být Golrog osvobozen. Možná, že nám takhle zanechává jen jakási znamení. Možná, že se nám takto vysmívá a někde na nás čeká.

Je to možné, souhlasil se svou sestrou váhavě Eleas.

Ale co je to za netvora, když dokáže být takhle krutý a nelítostný? nechápal Temas.

To je právě to nejhorší, pokračovala avril.

Nevíme, co je zač. Nevíme, jakou mocí vládne. Nevíme, jaký nepřítel to proti nám vlastně stojí, co od něj můžeme čekat. Nevíme o něm nic.

Je to nejspíš nějaký čaroděj nebo zaklínač, vložila se do hovoru Aranís.

Použil na svou ochranu přede mnou ohnivou kopuli. Takže asi ovládá moc ohně, nebo to možná bylo jen nějaké kouzlo. Možná nevládne žádné určité moci. Jen využívá různá kouzla. Nebo možná

Těch možná je zkrátka příliš mnoho. Musíme být připraveni na vše, shrnul to celé Eleas a ještě jednou pohlédl na spálená těla na větvi.

Takže už můžeme jet Prosíím škemral Snížek.

Měli bychom je řádně pohřbít, navrhl Falien a ostatní s ním, i když ne příliš nadšeně, souhlasili.

Veragin se vyšplhal na strom a odřízl těla z větve. Poté Aranís svou mocí země vyhloubila pod stromem tři jámy a společně do nich těla uložili a pokryli hlínou. Aranís ještě pomocí malého kouzla vytvořila na hrobech fialové květy elfské květiny Ilumiell, kterou podle pověsti stvořil pták Fénix z Fialového plamene po smrti první královny elfů. Ilumiell měla dlít na jejím hrobě po celé věky a nikdy neuvadnout. A tak se Ilumiell stala smuteční květinou elfů, která rostla na všech jejich náhrobčích, stejně, jako nesmrtelná rostlina Meandra rostla na hrobech dávných lidských králů. I na hrobě Prvního krále Eoglina. Meandra však nebyla typickou smuteční rostlinou jako Ilumiell. idé ji zasazovali na hroby, protože nikdy nezemřela, stejně jako jí zdobili své domy.

Nakonec zbývalo pronést pár slov, která se obvykle říkají na pohřbech.

Obřad jim zabral skoro celou noc, takže když skončili, už svítalo. Všichni byli velice unavení, ale přáli si jedině: dostat se už konečně z této vesnice pryč.

Proto ihned nasedli na koně a vyjeli k Rubínovému údolí.

RUBÍNOVÉ DOLÍ

Mám hlad a chce se mi spát, bručel podrážděně Snížek. Byli už zhruba dva kilometry za vesnicí Nina a skoro všichni spali v sedle. Jen Donit byl stále plný síly a tiše jim kroužil nad hlavami.

Nemůžeme na chvíli zastavit – skučel dál Snížek.

Má pravdu, usoudil Eleas, odpočineme si a najíme se.

No konečně dostal někdo skvělej nápad – zaradoval se kočkoroh.

Počkat – zarazila je – avril a napřímila se v sedle. Slyšíte

Co zas – zak – oural otráveně Snížek a stočil oči v sloup.

Ano, to je řeka. Slyším hučet proud vody – objasnil ihned všem Veragin.

Přesně tak – To znamená, že jsme asi tak necelé dvě míle od pramene řeky Milie, za kterou už se nachází Rubínové údolí. Ještě chvíli a můžeme si odpočinout tam.

To je pravda. Ještě chvíli to vydržíme, souhlasil nakonec Eleas a všichni pobídlí koně do kroku.

No to snad ne – Já umírám hlady – ječel Snížek, ale nikdo ho neposlouchal.

Jen Veragin, sedící s ním v sedle, na něj zasyčel:

Tak už mlč, Sněhu

Všude kolem se rozkládaly rozlehlé pláně a pole. Krajina se barvila všemi odstíny zelené a čím dál více se začaly objevovat husté keře a aleje listnatých stromků s růžovými a zlatavými korunami. Na obloze se líně proháněly sněhobílé obláčky vypadající jako dovádějící zajáci.

Náhle se přihnal další velký mrak v podobě mohutného draka a zajíce od sebe rozehnal. Nakonec se ten velký dračí mrak rozplynul na tři malé mráčky, které se te podobaly poskakujícím veverkaám.

Aranis měnící se mraky se zájmem pozorovala. Ze všech sil se snažila soustředit svou mysl jen na honící se veverky, ale nešlo to. Před očima se jí stále vybavovaly obrazy oběšené rodiny. A hlavou jí probíhala otázka: *Kde teď ten, kdo vypálil Ninu, asi je?*

Odvrátila hlavu od oblohy a pohledem spočinula na jednorožci, běžícím po její levici. Zdálo se, že závodí s větrem. Pobíhal kolem dokola po rozlehlých pláních a užíval si toho, jak mu vítr cuchal hřívu. Každíčký sval jeho ladného těla se napínal v hravém trysku. Dlouhé štíhlé nohy vznešeně dopadaly jedna za druhou na zem, od které se vzápětí odrazily a nabíraly stále větší rychlost. Zdálo se, jako by se lesklá kopyta ani nedotýkala trávy, jak byly pohyby lehké. Slunce se odráželo od jeho zlatého rohu, který zářil do všech stran.

Aranis ho pozorovala s obrovským obdivem. Jak moc mu te záviděla. Kdyby tak mohla být stejně svobodná a nespoutaná jako on. Povznést se nad všechny problémy a necítit ve svém srdci nic než dobro a lásku.

Podívala se vedle sebe a zjistila, že není sama, kdo jednorožce pozoruje. Také Temas na něj hleděl s úžasem a úctou. Stejně jako Eleas, který jednorožce také nespouštěl z očí.

Donit zakroužil vysoko na obloze a pak se s hlasitým pískáním snesl nad běžícího jednorožce. Ten jen pohodil hlavou na pozdrav a Donit se zase vznesl k oblakům. Aranis věděla, že v Donitovi je něco mnohem víc, než v obyčejném sokolovi. Tušila, že je na jejich cestě nedoprovází náhodou. Dávno už je mohl opustit, ale neudělal to. A zdá se, že to ani nemá v úmyslu.

Netrvalo dlouho a objevil se pramen řeky Milie. Byl ovšem mnohem užší a zdaleka nebyl tak hluboký jako pramen v Zerovském lese. Tento pramen se podobal spíše většímu potoku, z něhož vykukovala spousta kamenů, o které se rozrážela klidně proudící voda. Sluneční paprsky se zrcadlily na jeho hladině a vysoká tráva na kraji břehu se vlnila v mírném vánku.

Tak, a te už se můžeme konečně najíst zaskuhral podrážděně

Snížek, hned jak koně zastavili na břehu řeky. Herkules divoce pohlavil hlavou a mírně se vzepjal. Snížek vyletěl ze sedla a rozplácl se na zemi jako velká brambora. Veragin se rozesmál a Herkula uklidnil.

Co to sakra to pitomý zvíře vyvádí vyjekl kočkoroh, natažený v ševelící trávě.

Chce nás snad zabít Te jsem si kvůli němu pocuchal srst Nejspíš už nemohl vydržet to tvé věčné k ourání, Sněhu chechtal se pobaveně Veragin.

A zapištěl náhle Snížek a tlapkou si hladil chlupatý zadek.

Co zas

Myslím, že se mi dělá boule na zadku Au Pitomej ků skučel dál Snížek a Veragin jen otráveně obrátil oči v sloup.

Eleas mezitím seskočil z koně a začal pátrat ve Falienově brašně přehozené přes Kymova záda.

Tady Myslím, že tohle by ti mohlo spravit náladu, chrabrý Snížku zasmál se elf a hodil kočkorohovi sušenou rybu.

36

ž bylo na čase zabručel spokojeně Snížek a hladově se do velké ryby zakousl.

Skoro půlku odpoledne pak strávili u řeky. Po vydatné svačině, která se stala zřejmě i obědem, se všichni cítili tak unavení a ospalí, že ulehli do vo avé trávy a nechali se unášet příjemným hučením vody. Stala se jim ukolébavkou po dlouhém a těžkém dni a všem brzy klesla víčka. Jen Aranis ještě chvíli pozorovala bílomodré nebe a nechala se laskat a hladit jemnými stébly trávy. Potom i ona propadla únavě.

Falien se vzbudil jako první, vzhlédl k obloze a probudil i ostatní.

Rychle, no tak, vstávejte Příliš jsme se zdrželi Slunce už je nízko, musíme pokračovat v cestě, abychom do Rubínového údolí dorazili ještě před setměním.

Falien má pravdu, souhlasil ospale Eleas a vyskočil na nohy. Spali jsme příliš dlouho.

Potřebovali jsme si odpočinout a nabrat nové síly, abychom mohli pokračovat v cestě, uklid ovala je Aranis, zatímco k ní přiběhl Adalás, pasoucí se opodál.

Těžko bychom se postavili nebezpečí vyčerpání a unavení. A navíc, i koně už si potřebovali odpočinout. Do Rubínového údolí jistě dorazíme zavčas, ještě před setměním, nebojte, Faliene. Ž za pár dní budeme v horách Dragor a draci se jistě vydají království na pomoc.

Falien se vyhoupl Kymovi do sedla a zatáhl za otěže.

Snad máte pravdu, princezno. Ale te už poje me

A vběhl do chladivé řeky. Voda se pod Kymovými kopyty rozstříkla na všechny strany a hned po něm se do proudu vrhli i ostatní koně se svými pány.

Hej To studí pištěl Snížek v Herkulově sedle. Voda mu totiž šplouchla přímo do obličeje. Ježíš, dy budu celej mokrej

Teprve poznáš, co je to být opravdu celý mokrý, jestli nesklapneš zavřel na něj Veragin, ale koutky úst mu pobaveně zacukaly.

No jo, dy už mlčím.

Když koně přebrodili řeku, což, jak bylo vidět, se jim velice líbilo, ocitli se na mírném svahu, odkud shlíželi na krásné zelené údolí. Všude rostlo plno barevných stromků, nespočet žlutých, červených, růžových a bílých korun, zářících v slábnoucích slunečních paprscích přicházejícího soumraku. V dálce se klikatila spousta tmavých cestiček, jako hnědé zkroucené stužky, které od sebe oddělovaly žlutá a hnědá pole a zelené ohrady s dobyt看em. Nejvíce se zde páslo asi ovcí, které ze svahu vypadaly jen jako bílé, žluté či namodralé tečky. V některých ohradách polehávaly i krávy s neobvyklými modrofialovými skvrnami. Daleko uprostřed širokých plání a rovin mohli zahlédnout i třpytící se pramen řeky Niry, kroutící se jako had. Po stranách obepínaly údolí vysoké zelené kopce a za nimi, daleko za tmavnoucím obzorem, se rýsovaly temné obrysy hor Dragor.

Ještě chvíli jim trvalo, než sjeli z kopce a dojeli k řece Nira. Slunce začalo zapadat a poté, co se krajina zahalila do rubínové záře, slunce zmizelo za černými obrysy hor a obloha začala tonout v obvyklém večerním šatu inkoustové modři. Řeka Nira byla klidná, zdálo se, jako by v ní snad vůbec nepůsobily žádné proudy a ona jen tak stála na místě. Její kraje byly strmé a kamenité.

Když se přiblížili k jejímu břehu, všimli si, že se po něm plahočí celý

zástup lidí. A zdálo se, že mají dosti naspěch. Jako by se někam stěhovali. Všichni měli na zádech brašny a v rukou různé velké zavazadla. Byly mezi nimi rodiny s mnoha dětmi, ale i staří a osamělí poutníci.

Co se to tu děje – ptal se sám sebe Falien, když projížděli mezi spěchajícími lidmi.

Ve tvářích lidí se zračila únava, ale i strach a beznaděj. Když si všimli nových příchozích na koních, mezi nimiž okamžitě poznali elfy, udiveně na ně zírali a prohlíželi si je. Někteří se dokonce zastavovali a nevěřícně si ukazovali prsty. To se ale ještě neobjevil jednorozec. Ten si pobíhal někde poblíž po kopcích. Možná to tak bylo i lepší, pomyslela si Aranis. Nikdo neví, jak by obyčejní lidé reagovali, kdyby na vlastní oči viděli ztělesnění veškerého dobra, které znali jen z legend a pověstí.

Aranis však zůstávala s jednorozcem stále v kontaktu myslí i duší, aby věděla, zda mu nehrozí nějaké nebezpečí.

Falien seskočil z koně a rozhlédl se po ustaraném davu. Někteří lidé ho míjeli jako bez duše, jiní ho obcházeli velkým obloukem, ale většina se zastavovala a pokradmu civěla na elfy. Princ se snažil nevšímat si jich, a zeptal se prvního vesničana, který se k němu dobelhal, co se děje. Byl to statný muž s plnovousem a za zády se mu hrbila vyhublá manželka s dcerkou.

Promi te, dobrý muži, ale co se to tu propána děje – Kam to všichni jdou

Muž se zastavil a s výrazem plným obav si prohlédl celou skupinu. Jeho pohled zakotvil na elfech a pak znovu sklouzl k Falienovi. Jeho oči se náhle rozjasnily a dokonce se objevil i lehký úsměv. Muž se narovnal a ohlédl se na svou ženu, která na něj hleděla očima plnými naděje a úžasu.

Omlouvám se, můj pane, ale nejdříve jsem se musel z toho šoku vzpamatovat. Opravdu tu te – stojím tváří v tvář princí a legendárním elfům – Jste to vy, kdo je na cestě za záchranou našeho světa

Ano, usmál se Falien a te – už sesedli ze sedel i Aranis a ostatní.

Neuvěřitelné – , žasl muž, a nepřestával si je všechny prohlížet.

Tak řeknete nám, co se tu děje – zopakoval svou otázku netrpělivě Falien.

Ach, no ovšem, omlouvám se. Všichni tito lidé pocházejí z vesnice Samar. Idé z Rubínového údolí se totiž přemis ují k jezeru Alanta do staré pevnosti Enbir. Jen tam budeme v bezpečí před zástupy kirlopů, které se sem blíží.

Kirloповé vyjekl Falien a za al ruce v pěst. To snad ne ž zas

Ano. Chtějí srovnat celé údolí se zemí, pane. Královské vojsko už nám prý jede na pomoc, ale je jich asi o polovinu méně než kirlopů. Proto všichni opouštíme své domovy a míříme do pevnosti Enbir. Ale většinu věcí a dokonce i dobytek a zvířata jsme museli nechat doma. Vzali jsme si jen to nejnnutnější. Pevnost je totiž malá a už dosti stará, ale máme tam větší naději na přežití, než kdybychom zůstali schovaní ve svých domech a čekali na útok. Chceme, aby kirloповé zamířili k pevnosti a k jezeru a naše vesnice tak nechali na pokoji. I když je asi jen malá naděje, že bychom se jim ubránili.

Mezitím už se kolem muže, Faliena, Aranisa a jejich přátel utvořila menší skupina zvědavých přihlížejících, kteří je napjatě poslouchali, šuškali si a sledovali družinu vyjevenýma očima. Pozvolna se dav kolem prince a elfů zvětšoval.

39

Ovšem te se zcela mění situace pokračoval vesničan. Doneslo se k nám, že jste pomohli zachránit vesnici nas. Musíte pomoci i nám. Prosím S vámi a královnou země po boku máme mnohem větší šanci na záchranu

A z davu přihlížejících se začaly ozývat souhlasné výkřiky a prosby.

No tedy , začal nerv zně Falien, to všechno by nás značně zdrželo a my máme opravdu naspěch a , ohlédl se po přátelích.

Měli bychom těm lidem pomoci, ozval se Veragin a všichni na něj upřeli svůj zvědavý zrak.

Tatí, tatí zakvílela mužova dcerka a zatahala ho za bavlněnou košili. Muž se k ní sehnul a vzal ji do náruče.

Já už jsem toho pána viděla, tatí.

V tu chvíli se ve Veraginovi všechno sevřelo. Jak je možné, že ho ta malá holka zná Co když se te všechno prozradí

Opravdu zeptal se ihned Falien a neodpustil si podezřívavý t n. Dívka kývla na souhlas a strčila si palec do pusy. Falien vrhl na Ve-

ragina vítězný pohled *teď jsem tě konečně odhalil* a znovu se obrátil k holčičce.

A kdepak jsi ho viděla, maličká

Ve vesnici, odpověděla dívenka s palcem v ústech.

Ve vesnici opakoval nedočkavě Falien.

A copak tam dělal A kdy to bylo Vzpomeneš si

Holčička však na Falienu jen tupě zírala a stále si cucala palec.

No tak, Amando, přesta si cumlat ten palec a odpověz pánovi na otázku, pobídl ji otec.

Ono to je už stlašně dávno, začala vyprávět dívenka. těstí, že jí bylo rozumět, protože jí chyběla spousta zubů a šišlala. Ale byl u nás ve vešniči a plal se s velkou zelenou pšišelou.

Cože nechápal Falien.

Ach ano vyjekla znenadání mužova žena. Její hlásek byl slabý a vysoký, mluvila hodně tiše a působila tak křehce, jako by měla každou chvíli omdlít.

40

Vzpomínám si na ten den. Tento pán navštívil naši vesnici zrovna, když k nám vpadl troll. Musel se k nám zatoulat z hor Dragor. Můžu vám říct, pane, že jsme byli všichni opravdu hodně vyděšení. Ale tento mladík se trollovi statečně postavil a nakonec ho zahnal zpět do hor. Ano, řeknu vám, že to chtělo opravdu pořádnou dávku odvahy. Pamatuješ si na to, Henryku obrátila se nesměle na svého manžela.

Ano, ano. Vzpomínám si. Máš pravdu. Opravdu to byl tenhle mládenec.

Falienu v tu chvíli opustil úsměv.

Zato Veragin se vítězoslavně ušklíbl. Dobře si na tu příhodu pamatoval a oddechl si, že se nejednalo o něco zcela jiného. Aranis se na něj pyšně usmála a položila mu dlaň na rameno.

Ehm, aha, zabručel rozladěně Falien, no, ale to te není důležité, že

To není, přitakal Eleas, ale souhlasím s Veraginem. Měli bychom jim pomoci.

Ano, přidala se k nim Aranis.

Přece ty nevinné lidi nenecháme napospas kirlopům.

Ale my máme jiný úkol. Vzpome si, vložila se do toho zostra avril. A navíc, armáda nestvůr se nezadržitelně blíží k Santielu. Království potřebuje pomoc draků. Co nejrychleji.

No, podle mě Valgarova armáda nedorazí k hradu dřívě, než za týden, což je poměrně dlouhá doba a my bychom mohli být v horách za necelé tři dny. Takže máme času dost. A draci by na Santiel jistě doletěli dřívě, než za další tři dny. To znamená, že bychom jim pomoci mohli, zauvažoval Temas.

avril na něj zůstala jen nevěřičně a nasupeně zírat.

Co ty se máš co míchat do našich debat a plánů? A navíc, jak víš, jak dlouho tahle bitva potrvá?

Tak za prvé, sestřičko, zarazil ji rázně Eleas, Temas se může podílet na našich plánech stejně jako my ostatní, poněvadž je stejně jako ty nebo já členem skupiny. A za druhé: nemůžeme ty lidi nechat napospas těm krvelačným zrudám. Jestliže se kirlopům podaří dobýt pevnost Enbir a poté srovnat celé údolí se zemí, znamená to, že bude Valgar o další krůček vepředu. Podaří se mu totiž zničit další kousek království. A o to se celou dobu, mimo jiné, snaží. Zničit království dřív, než se nám podaří dovést jednorožce do Etelwenu. Poněvadž jestli se nám to opravdu povede, měl by i přesto napůl vyhráno. Království by bylo totiž zničené. A to nesmíme připustit.

V davu kolem to při Eleasových slovech hustě zašumělo.

Znamená to tedy, že nám pomůžete? zeptal se po chvíli ticha nejspíše muž, kterého jeho žena nazvala Henrykem.

Eleas se podíval na Aranis a ta zase na Falienu.

Ano, pomůžeme, přikývla nakonec s úsměvem elfka a lidé okamžitě propukli v jásot. Ženy radostně objaly své muže i děti a ve tvářích se jim objevila nová naděje.

Všem svítily oči obdivem při pohledu na vznešené elfy – legendární stvořitele ilandgarie, které všichni znali jen z dávných příběhů a historie. Pro obyčejné vesničany byl zázrak spatřit opravdového elfa na vlastní oči.

Poté se všichni začali pomalu rozcházet, přičemž hrdinům vděčně děkovali, a společně s nimi pokračovali v cestě k jezeru Alanta.

JEZERNÍ PEVNOST

Cesta do pevnosti Enbir na pobřeží jezera Alanta trvala celou noc. Lidé byli unavení a vysílení. A když za ranního rozbřesku spatřili přibližující se pevnost a za ní třpytící se ohromnou kaluž vody, s úlevnými úsměvy se hnali vpřed vstříc nové naději a snad i záchraně.

42

Když Aranis došla k pobřeží, na první pohled ji ohromilo právě jezero Alanta. Bylo obrovské. lidské oko nedohlédlo na jeho konec. Vycházející sluneční paprsky se rozlily po jeho ohromné ploše jako tekuté zlato a na chvíli Aranis oslepily. Ale byl to nádherný pohled. Hladina se třpytila zlatými tůňkami a mírné vlnky se pohupovaly v rytmu slabého vánku. Po pravé straně obklopovaly jezero listnaté stromy a rozlehlé pláně i sytě zelené kopce. Jeho levé pobřeží lemovaly mohutné hory Dragor. Jejich hřebeny byly zahaleny hustým neprostupným lesem. Působilo to opravdu děsivě. Vrcholky hor sice zářily pod ranním slunečným svitem, ale na temný les pod sebou vrhaly černé stíny. V dále pod horami bylo vidět dokonce i řeku, jejíž černý pramen se klikatil ve stínu hor. Nižší pramenila z jezera Alanta a táhla se dál kolem vesnic Enbir a Aranis.

Pevnost Enbir stála na pobřeží jezera a sešla se u ní spousta lidí ze všech vesnic Rubínového údolí. Hromadili se kolem jejich zchátralých hradeb, posedávali na pláži a odpočívali po dlouhé a náročné cestě. Shazovali popruhy a brašny, aby tak ulevili bolavým zádkům. Děti byly kupodivu tiché. Držely se matek a oči upíraly buďto na zářivou hladinu jezera, k mlhavým vrcholům Dragor nebo na elegantní, ušlechtilé a pružné postavy elfů.

Na první pohled Enbir nevypadala zrovna moc stabilně. Byla to

kruhová stavba vysoká sotva deset metrů. Zdi byly vystavěny z žulového kamene a bylo vidět, že pevnost musí být opravdu hodně stará. Otlučené a oprýskané hradby vypadaly, že se každou chvíli rozpadnou a místy v nich zely hluboké trhliny. Navíc byla pevnost pro takovou spoustu lidí příliš malá.

Tak tohle je Enbir zeptala se trochu zklamaně avril.

A jak proboha chcete všechny ty lidičky naskládat do takové zříceniny

Henryk se napřímil a rozhlédl se po pobřeží.

Je velmi stará, má paní. idé z údolí ji tu zbudovali před dvěma stáletími za vlády Awrola II., dávno po postavení Jezerní pevnosti, aby se mohli bránit proti nebezpečí z hor. Nikdo nevěděl, co a kdo přesně tam žije a nevíme to dodnes. Ale jedno je jisté, jsou tam draci. A Enbir měla sloužit jako ochrana pro lid z údolí, kdyby se je nějaká armáda horských nestvůr nebo dokonce draků pokusila napadnout.

V tom případě váš lid špatně počítal, ozval se Temas.

Postavili tu pevnost hodně malou a všechen lid z celého Rubínového údolí by se do ní nevešel.

V těch dobách tu stály jen vesnice En, přejmenovaná na Rur, a in, tehdy nazývaná Theera, pane. Pevnost byla postavena podle počtu lidí těchto dvou vesnic. Samar a nis vznikly až později po Rur a in. Otočil se k avril:

Vím že, Enbir už nevypadá zrovna moc dobře ani bytelně, ale je to pořád lepší obrana, než se krčit v našich dřevěných domcích a čekat na smrt, má paní. Tady budeme alespo trochu v bezpečí a také máme větší šanci na obranu a boj.

V tom máte pravdu, připustil Eleas a bystrým okem si prohlédl okolí. Voda se vlévala na písčitou pláž jen několik málo metrů od pevnosti a všude kolem poletovali rackové.

Ale i tak se sem všichni tihle lidé vejít nemohou.

Budete tam všichni namačkaní jeden na druhém a nebudete mít ani prostor k boji. Musíme něco vymyslet. Plán a strategii dříve, než kirlopové dorazí, rozhodl Falien a pozoroval unavené a ustarané lidi z celého údolí, odpočívající na pobřeží před pevností. Každý si nesl jen

to nejnnutnější, především jídlo, pití a zbraně – krumpáče, motyky, vidle, sekery a další zemědělská náčiní.

Ale co chcete dělat, pane? Ti lidé se sem plahočí jen kvůli vědomí, že ukryjí své rodiny v pevnosti, rozhodil zoufale rukama Henryk a utrápeně se rozhlédl kolem.

Možná, že by tu byla ještě jiná možnost, kam by se mohly ženy a děti ukrýt, ozvala se nesměle mužova drobná žena. Všichni k ní ihned stočili svůj pohled, včetně nechápajícího Henryka.

Pevnost v jezeře, vzpomínáš, Henryku

No ano, ovšem vykřikl náhle její muž, zdálo se, že mu svitlo. Jeho žena se dala ihned do vysvětlování. Mluvila skoro neslyšně a tékala přitom očima z jednoho cizince na druhého.

Před staletími, kdy bylo jezero ještě bezejmenné a v údolí se lidé začali teprve zabydlovat, doputovala do jezera přes řeku Níru mořská princezna Alanta.

44

Říkalo se, že ji život v moři nebavil a ráda pozorovala lidi z mořských břehů. A tak se jednoho dne rozhodla, že zavede svůj lid do jiných vod, blíž k lidem. Ostatní mořští lidé z jiných království ji považovali za blázna. Většina mořských lidí se nechává jen nerada vidět lidmi, natož aby s nimi komunikovali, nebo snad žili.

Aranis si ihned vzpomněla na Taniu, mořskou vílu, která ji zachránila před utopením, když ji vůdkyně harpyjí hodila do moře. To už ale Henrykova drobná žena pokračovala ve vyprávění dávného příběhu.

Ale princezna trvala na svém a zavedla svůj lid do tohoto jezera, které bylo pojmenováno jejím jménem. A tím začali žít mořští lidé v jezerech a sblížili se s lidmi.

Před několika lety, dávno po smrti princezny Alanty, žil v jezeře král, za jehož vlády se lidé z Rubínového údolí, s te – už jezerními lidmi, opravdu spřátelili. A protože byla komunikace mezi nimi dosti obtížná a složitá, rozhodl se král vybudovat na důkaz přátelství mezi jezerními lidmi a lidmi z údolí Jezerní pevnost.

Jezerní pevnost – podivil se Temas.

Chcete říct, že tady v tom jezeře je ještě jedna pevnost? Ale k čemu nám bude, když je pod vodou?

Pevnost dříve sloužila pro komunikaci mezi oběma národy. Král jezera měl totiž v moci vládu nad vodou. Jediným pokynem ruky dokázal poručit vodě, aby se rozestoupila a utvořila tak suchou cestu k podvodní pevnosti pro náš lid. I když tak mohli snadno komunikovat s lidmi z jezera.

Samozřejmě, že jen co naši lidé do pevnosti vstoupili, voda se zase vrátila do svého původního stavu. Celá pevnost byla ale chráněna neviditelnou podvodní kopulí, takže se v ní lidé mohli snadno pohybovat v suchu a dýchat. A v poklidu mluvit s jezerními lidmi.

To je ale skvělé zvolala radostně avril.

Takhle můžeme snadno ukrýt děti i ženy do podvodní pevnosti
Na co ještě čekáme

Tak to tu chodilo před mnoha lety. Ty doby už jsou dávno pryč, má paní. Jezerní král zemřel bez dědice trůnu a nikdo jiný z jezerních lidí vodě poroučet neumí. Od té doby s jezerními lidmi mluvíme jen zřídka, vysvětlila smutně Henrykova žena.

No to snad ne rozkřikl se Falien a rozzlobeně rozhodil rukama.
A jsme zase tam, kde jsme byli.

Možná bych to mohla zkusit, ozvala se váhavě Aranis. Nic nezaručuji, ale mohlo by to vyjít. Sice sloužím moci země, ale voda je její součástí, měla by mě vyslyšet.

Eleasovi se rozzářily oči nadějí: No ovšem Jsem si jistý, že to dokážeš, Aranis, jsi te silnější než kdy předtím. Vyjde to

Aranis s přáteli i s Henrykem a jeho ženou a dcerkou se přemístili na okraj jezera. Henryk a jeho rodina byli velmi zvědaví a napnutí, co se bude dít. I ostatní vesničané si všimli, že se nejspíš něco chystá a nahnuli se na pláž.

Aranis přistoupila až na samý kraj jezera, chladivé vlnky jí omývaly bosé nohy. Ostatní se drželi několik stop za ní a napjatě ji sledovali. Aranis zavřela oči a pozvolna natáhla ruce k jezeru.

Nemůže jí to ublížit zeptal se potichu Veragin Eleas.

Neměj obavy, dříve by ji to nejspíš trochu vysílilo, ale teď, po spojení s mocí jednorozce, to pro ni bude hračka, uklidnil ho Eleas a stiskl mu rameno.

Aranis se v duchu spojila s jednorožcem, pasoucím se nedaleko, a pozvolna čerpala z jeho energie. Obrátila dlaně vzhůru, jako by jimi nadzvedávala neviditelné závaží a v žilách přitom cítila hromadící se moc země. Voda se v tom okamžiku začala pomalu pohupovat tam a zpátky a drobné vlnky přecházely ve stále větší vlny.

Poté Aranis odvrátila dlaně od sebe, každou na jinou stranu, a natažené ruce, které měla přitisknuté k sobě, začala pomalu oddalovat do stran. Vypadalo to, že to jde velmi ztěžka, jako by se snažila odhrnout kopu písku. Najednou se jí začala z úst linout podivná elfská slova: Ett hallaos li, alkarios della, an ett teeselis ied.

A náhle se to stalo. Voda v jezeře začala s mocným šploucháním a hučením vířit a pomalu se rozestupovat. Přímo před Aranis se rozezpouplila hladina a utvořila tak cestičku s mohutnými vodními stěnami po stranách, která vedla daleko do jezera Alanta až k jeho pevnosti.

idé z celého Rubínového údolí pozorovali tu nádheru se zatajeným dechem a vyvalenýma očima. Bylo to opravdu nevídané. Nikdo ani nedutal, nikdo se ani nepohnul.

46

Aranis spustila ruce a otevřela oči. Hrdě a š astně pohlédla na pevnost v dáli a na tváři se jí objevil spokojený úsměv. Takovou stavbu v životě neviděla. Pevnost, nyní prozářená ostrým slunečním jasem, byla postavena ve tvaru půlměsíce. Podlaha byla hladká a lesklá, průhledná, skoro jako ze skla. Vlastně celá stavba vypadala jako skleněná, i když ze skla vystavěna nebyla. Od podlahy se tyčily mohutné sloupy, na kterých ležela plochá, půlměsíková střecha, úplně stejná jako podlaha. Sloupy byly průhledné, s různými vyrytými ornamenty a rýhami, zdobené drobnými perlami. Byly naplněny vodou se spoustou uvězněných bublin a mořskými hvězdicemi. Prostor mezi sloupy byl prázdný, aby se mezi nimi dalo procházet. vnitř pevnosti, podél rovné stěny sloupů, stály lavice z bílého broušeného kamene. Před lavicemi se nacházel malý kulatý rybníček, jehož dno se zdálo být velmi hluboké. Byl plný mušlí, lastur, hvězdic, řas a chaluh, ale také malých pestrých rybek.

To je úžasné úžasné , hlesl Henryk a ostatní lidé se k němu ihned sborově přidali. Zasněné a obdivné povzdechy se nyní linuly celým pobřežím.

Dobrá práce, Aranis, pochválila ji avril.

A jak se tak dívám, jezerní lidé byli opravdu velmi zruční.

Pokyvovala obdivně hlavou a opatrně vykročila na kraj suché cesty, vedoucí k Jezerní pevnosti. Zkoumavě si prohlédla Aranisinu vodní stěnu a pak se jí opatrně dotkla prsty. Nenarazila však na žádnou pevnou zeď, prsty jí vodou hladce projely, jako když si mácháte ruce v klidném rybníku.

Zajímavé, vydechla tiše a zvědavě si prohlížela mokré prsty.

Je to jen voda, usmála se Aranis, neublíží ti.

Pak se obrátila k lidem za sebou: Tato vodní stěna a cesta k pevnosti tu bude, dokud ji sama nezničím. Nemusíte mít strach. Cesta je bezpečná.

Mezi lidmi to zašumělo.

A tebe se všechny ženy a děti půjdou ukrýt do Jezerní pevnosti, prohlásil rozhodně Falien. Vezměte s sebou všechno, co jste přinesli. Až na zbraně. Ty si vezmou muži a přemístí se k pevnosti Enbir. A pospěšte si

47

Trvalo skoro celé dopoledne, než se připravili na útok kirlopů. Veragin vyjel s Herkulem na vysoký kopec nad řekou Miliou, kde končilo Rubínové údolí. Odtamtud měl skvělý výhled jak na pobřeží Alanty, tak na okolí za jezerem, odkud se měli objevit kirlopové, ale také vojáci.

To, že sem mělo přijet královské vojsko, ho trochu zneklidovalo. Modlil se, aby ho žádný z vojáků nepoznal, a proto si raději nasadil kápi a čekal.

Všichni bojeschopní muži byli už připraveni v pevnosti Enbir a rozeštoupeni na hradbách. Místo šípů měli připravené kamení a napětí se čím dál víc zvětšovalo. Všichni byli vystrašení, ale drželi se obdivuhodně statečně. Možná tomu také napomáhalo vědomí, že mají po boku elfy, prince a silného bojovníka, který kdysi vyhnal z vesnice Samar trolla.

Ale Aranis si byla jistá, že všechna jejich odvaha vychází především ze strachu o jejich rodiny. I když se jejich blízcí nyní ukryli do bezpečí v jezeře, pokud pevnost padne a Rubínové údolí také, nemohou tam

přece zůstat uvěznění navždy. A tak sedláci a rolníci, kováři a truhláři, řezníci a tkalci pevně svírali krumpáče, vidle, sekery a motyky a s bušícím srdcem vyhlíželi zkázu.

Koně byli uvázaní uvnitř Enbir a Falien, Temas, Eleas i avril už čekali společně s ostatními vesničany na hradbách na Veraginovo znamení, že se kirlopové blíží.

Aranis ještě u jezera dohlížela na poslední ženy s dětmi, které vcházely do Jezerní pevnosti. V srdci ji začal sužovat neklid a obavy. Celou dobu sledovala loučící se rodiny, plačící ženy vyprovázející své muže, kteří se chystali bojovat s netvory dvakrát silnějšími, než byli oni sami. Vždy ti vesničané ani nevěděli, co je to boj. Vzpomněla si na vesnici nas. I tam se lidé museli postavit krutým kirlopům. Tehdy zaplavovalo celou vesnici zoufalství. A ona kolem sebe cítila jejich strach. Ovšem nyní, tady, vnímala strach těchto lidí silněji než kdy jindy. Její vnímání se prohloubilo. A ona těm ženám zcela rozuměla musely zůstat zavřené v podvodní pevnosti a jen čekat, jak bitva dopadne. Nevědět, co se děje na povrchu a jen se modlit za životy svých mužů. A co když Enbir neubrání a kirlopové všechny povraždí. Potom budou uvězněny v pevnosti se svými dětmi navždy. Ne, to Aranis nehodlala dopustit. Pošle tam přece i jednorozce a zase se pro něj vrátí.

48

V duchu už si o něho začínala dělat obavy. Kde se tak zdržel. Stále cítila jeho přítomnost, takže věděla, že je blízko, ale už byl moc dluho pryč. Neukázal se celou noc, ani dnes dopoledne. Do žil se jí začal vkrádat strach.

Pak ale ucítila slabé mravenčení v nohou a instinktivně pohlédla na kopec, kde byl na stráži Veragin. Vedle něho se objevil jasně bílý, zářivý obrys ko ského těla a Aranis okamžitě spadl kámen ze srdce. Jednorozec se vznešeně napřímil a zatřepal hlavou. Dlouhá zářivá hřívka mu poletovala kolem sametové hlavy a padala do laskavých blánykných očí. Veragin z něho nespouštěl zrak a málem zapomněl na svou ostražitost. Jednorozec mu dlouze pohlédl do oříškové hnědých očí a pak se rozeběhl ze svahu až k pobřeží za Aranis. Svaly jeho ladného těla se napínaly, jak se nepředstavitelnou rychlostí řítit dolů. Aranis se zdálo, jako by snad letěl, vznášel se jako pták.

Každý si ihned všiml osl ující záře, blížící se tryskem z kopce. Všichni muži na hradbách upřeli pohledy na pobřeží a ohromeně jednorozce pozorovali. Začaly se ozývat obdivné výkřiky, nikdo nemohl uvěřit vlastním očím. Muži se nakláněli přes kamenné zdi, úžasem otevírali ústa a třeštili oči a nemohli se vzpamatovat. Všechny zaplavil pocit nekonečného štěstí a krásy. Vesničané se usmívali, ukazovali prsty a radostně povykovali. Cítili se posilnění a odhodlaní k čemukoli. V jejich srdcích se zrodila nová naděje, kterou zasel posvátný jednorozec, kterého znali pouze z legend a bájí. Ztělesnění čistého dobra.

Jednorozec přiběhl k Aranis a jemně do ní strčil čumákem. Elfku okamžitě ovládl pocit nekonečného štěstí a pohody. Cítila se jako unášená v oblacích. Volná a nespoutaná.

Posledních osm žen s dětmi, které byly v půli cesty do pevnosti, se okamžitě zastavilo a zaraženě pozorovalo třpytícího se jednorozce. A v pevnosti se všichni ostatní nahrnuli ke sloupům, aby lépe viděli. Některé děti začaly radostně vířkat a ženy si v úžasu tiskly ruce k ústům.

Aranis rychle zahнала poslední venkovanky s dětmi do pevnosti a s nimi i jednorozce se Snížkem a Donitem a pak tleskla rukama. V tom okamžiku se vodní stěny roztříštily a utvořily znovu bezchybnou hladinu jezera Alanty. Po pevnosti nikde ani stopy.

Aranis ještě předtím všem lidem vysvětlila, že jakmile se voda opět spojí, vytvoří se kolem pevnosti průhledná kopule vzduchu, takže se k ní voda nedostane a budou moci normálně dýchat.

Ještě naposledy se rozhlédla po klidné hladině, nyní již temně modré, protože se slunce začalo skrývat za mraky.

A pak se princezna rychle vydala do pevnosti Enbir. Dva muži otevřeli starou bránu z dubového dřeva a Aranis vběhla dovnitř.

TVA NA PO EŽÍ JEZERA ALANTA

50 **A**ranis vyběhla na hradby a rozhlédla se po krajině. Řeka Nira se jí klikatila před očima, na její poklidné hladině se zrcadlily náhodné sluneční paprsky, které prosvítaly skrz husté mraky. Vrcholky hor Dragor byly téměř na dosah, mlhavé a neřetelné, tyčící se mezi šedivými oblaky a přísně se mračící na všechny, kdo by k nim chtěl zavítat. Slunce se schovalo za velký tmavý mrak a odmítalo se znovu objevit. Jako by se nechtělo dívat na to, co záhy nastane.

Jednorožec je s ženami a dětmi v Jezerní pevnosti. Tam bude v bezpečí, oznámila Aranis, když stanula vedle přátel.

Souhlasím, přikývl Eleas a připravil si luk a šíp.

Když se tak dívám na ty hory, říkám si, že cesta tam nám možná bude trvat méně než tři dny, ozval se nepřítomně Falien a zamyšleně hleděl k tmavým hřebenům.

Eleas jeho poznámku přešel téměř bez povšimnutí.

Budeme mít velké štěstí, jestli kirloповé Enbir nedobudou. Myslím, že určitě nepočítají s tím, že tu takováto pevnost stojí, a nejsou na to připraveni. To by mohla být naše výhoda.

avril souhlasně přikývla. Byla zcela soustředěná jen na boj a Eleasova slova.

Ale jestli dobudou pevnost, budeme s nimi muset bojovat, strachovala se Aranis.

Mužů je hodně. Porazíme je, přidala se do debaty stále soustředěná avril.

Musíme hlavně věřit. Když to celé rovnou odepíšeme, nemůžeme nikdy zvítězit, zvolal odhodlaně Temas a avril na něho poprvé pohlédla bez opovržení a nenávisti.

To byla moudrá slova, Temasi, pochválil ho Eleas a avril se dokonce letmo usmála, čemuž Temas nemohl uvěřit.

ž to trvá příliš dlouho, promluvil najednou Falien.

Bylo na něm vidět, že začíná být trochu nerv. ž by tu měli být.

Snad se na ně netěšíš, princí. usklíbl se Temas a doufal, že tak zmírní napjatou atmosféru. Falien na něho jen pohlédl a křečovitě se usmál.

POD VEJTE vykřikl jeden z mužů a ukázal směrem ke kopci, kde postával Veragin. Ale ten už se mezitím řítíl na Herkulovi plnou rychlostí rovnou k nim.

Veragin se vrací, to znamená, že už jdou, řekl Falien, zamračil se a pak zavelel: Všichni na místa. Připravit kameny.

Veragin na Herkulovi přiklusal k bráně, která se ihned otevřela, a ků. vběhl dovnitř.

ž jdou. zakřičel na Falienu, seskočil z Herkula a vyběhl po kamenných schodech na hradby k ostatním.

Jak jsou daleko. zeptal se ho Falien, jen co Veragin vyběhl schody.

Viděl jsem je za kopcem. Je jich spousta. Přes tři sta.

Nás jsou asi dvě stovky, uvažoval Falien, mají proti nám značnou přesilu.

Přesila není všechno, Faliene, odvětil Eleas. Odvaha a dobrá srdce mnohdy zmůžou víc než horda krvežíznivých netvorů.

běhlo ještě několik pár dlouhých minut, než se kirloповé objevili na svahu kopce. A opravdu. Bylo jich mnoho. kolem tří set ohromných nestvůr. Pochodovali se skloněnými hlavami a hlasitě chroptěli. Jejich brnění a zbraně výhružně řinčely a na pozadí černých helem zářil nespočet párů prázdných očí. Valili se jako černá vlna, nevěstící nic jiného než hrozbu a smrt. Ale to nebylo všechno. V čele skupiny kráčel vysoký muž v černém plášti a po každém boku se mu plížil hrozivý Dargwlk.

To snad není možné. vyjekl Falien, to je zas ten čaroděj. I s Dargwlky.

No to nám ještě scházelo, zahučela nevrle avril. Ale alespo už mají ty potvory zase normální velikost.

Falien se rozzuřeně obrátil k Veraginovi: To jsi nám to nemohl říct, že je vede ten čaroděj s Dargwlky

Byli ještě daleko, když jsem je zahlédl Nevšiml jsem si, že jde s nimi bránil se Veragin, zatímco se od něho Falien zase nasupeně odvrátil.

Muži začali být nerv zni, zvláš když se blížil i neznámý čaroděj a obrovští vlci. Nikdy nebojovali, nevěděli, co je to zabíjet, nevěděli, co je to prolévat krev. Byli to jen obyčejní vystrašení sedláci, zemědělci, kováři a řemeslníci. Jediné, co jim dodávalo odvalu a zabra ovalo jim vzít nohy na ramena, bylo odhodlání bojovat za své domovy a rodiny. Bránit své životy. Věděli, že útěk by neměl žádný smysl. Te už ne. A navíc by tak zlo vyhrálo.

Dostalo by jejich údolí až příliš snadno. A to oni dovolit nehodlali. Měli sice jen krátký čas na přípravu k boji, ale stačili nabrat odvalu a sílu. Nic jiného jim totiž ani nezbývalo. Jedinou útěchou jim byla skutečnost, že po jejich boku bojují elfové a korunní princ z Eoglinova královského rodu.

Náhle si ale Aranis všimla něčeho velmi znepokojujícího. Poslední řady kirlopů nesly dva silné kmeny svázané dohromady. Dozajista měly sloužit jako beranidlo. A kromě toho ještě několik nestvůr nad hlavami svíralo dlouhé, podivné žebříky.

Ksakru zaúpěl Falien, ten zatracený čaroděj, nebo co je zač, tudy musel procházet, určitě tu už slídlil a viděl pevnost Enbir. Došlo mu, že se tu lidé budou chtít ukrýt. Ti kirloповé jsou na nás připravení.

Kirloповé v čele se záhadným mužem a Dargwlky se zastavili přímo před pevností. Netvoři nasupeně a unaveně funěli a bručeli, podupávali mohutnýma nohama a v tlapách svírali zakroucené, krátké černé meče. Byla to odpudivá stvoření, o hlavu nebo dvě vyšší než dospělý muž, s mohutnými chlupatými těly, vlčíma ušima, kančím rypákem a dlouhými kly a tesáky, které vypadaly opravdu nebezpečně. Na hlavách měli posazené helmy z černého kovu se znakem lva v černých plamenech, z nichž jim trčely zahnuté rohy, a tělo měli pokryté podivným brněním s vyčnívajícími ostny.

Záhadný muž předstoupil před hradby a doširoka se zazubil: To je nám ale přivítání To nás ani nepustíte dál

Odejděte a nechte lid z Rubínového údolí na pokoji zařval Falien, ale muž se jen zlověstně rozesmál. Z jeho smíchu mrazilo v kostech a do krve se vkrádal strach a chlad.

Je mi líto, princí, ale to by se mému všemocnému pánovi nelíbilo. My musíme Rubínové údolí osvobodit od těchto ubohých stvoření, co si říkají lidé. Proto te všechny lid, co je zde, zabijeme. A vás samozřejmě také, až na princeznu Aranis. Vás, má královno země, chce můj pán živou. Rád si vychutná pomalou smrt té, která ho chce zničit.

Veragin se neudržel a vykřikl: Odejdi, nebo přísahám, že zemřeš

Opřavdu, Veragine To bys mi snad neudělal, nebo ano Vidím, že jsi pěkně nevděčný A také stejně bláhový a pošetilý jako dřívě. Budu tě muset o své pravdě přesvědčit jinak. Však ty nakonec změníš názor, zazubil se muž a otočil se zpátky ke své armádě.

A vzápětí se ozvalo děsivé: DO TOK

avril a Eleas si nachystali luky a šípy a Falien zavelel vesničanům: Kameny připravit k palbě

Muži uchopili hrsti těžkých kamenů, které měli připravené před sebou, a vyčkávali na další Falienův rozkaz. Ruce se jim klepaly a vystrašenýma očima přejížděli jednotlivé řady nestvůr pod sebou. Jako první se k hradbám řítila zadní linie se žebříky nad hlavami. Hned za nimi se hnala další řada s ohlušujícím řevem, který vnášel děs a hrůzu do žil. Zuřivě máchali meči, někteří i kladivy, a mohutné tlapy se jim při běhu bořily do vlhkého písku. Další šestice kirlopů mířila k bráně s připravenými kládami na ramenou. Muž s Dargwlky postával opodál se dvěma řadami kirlopů, připravenými střílet z dřevěných rudých luků, jejichž konce byly zakončeny dutými rohy.

Nebe zaplnily černé mraky. Ovládly celou oblohu a nedovolily světlu dostat se skrz ně. Začaly se divoce honit a vlnit a vytvářely tak zlověstnou podívanou.

Vtom silně zahřmělo a na zem se začaly snášet kapky deště. Děš nabýval na síle, až se změnil v prudkou průtrž a jeho husté provazce bubnovaly do jezera a čeřily jeho dosud poklidnou hladinu. Začala bitva.

Žebříky se zabořily hluboko do vlhkého písku a jejich opačné konce se opřely o hradby. Vesničané si s hrůzou povšimli, že jsou zakončeny ostrými hroty, jež se zasekávaly do zdí polorozpadlých hradeb. I když se muži snažili, jak uměli, žebříky shodit nedokázali. Hned na to se po žebřících začaly sápat i chlupaté zrůdy. Szly rychleji, než by kdo předpokládal, dravě šplhaly nahoru a odporné sliny jim stékaly po dlouhých špičácích.

Falien neváhal a vydal rozkaz. Muži začali shazovat tvrdé kameny, někteří se stále snažili žebříky shodit. Ale marně. Byly těžké a držely pevně zaháknuté v dolících a škvírách hradeb. Eleas s avril vypouštěli jeden šíp za druhým a kirloповé padali k zemi jako hrušky. Ukoštělci se třefovali nestvůrám přesně mezi oči a kamení je zasáhlo většinou do hlavy nebo do hrudi.

Ale i tak se kirloповé ne a ne vzdát. Drápali se po hradbách a pomalu se dostávali nahoru. Muži se je snažili shodit a dál po nich neúnavně mrskali kameny. Jeden z kirloпов se blížil na hradby jako první a vítězně přitom chrochtal. To ale pohotový vesničan nelenil a praštil ho velkým kamenem do hlavy. Kirlop zaskučel a zakymácel se, ale stále se držel žebříku. Muž se tedy znovu napřáhl a vši silou ho udeřil do čela. Krev se rozčákla do stran, kámen prorazil lebku a kirlop se zřítíl na zem. Muž si š astně oddechl a setřel si z obličeje kirloповu odporou černou krev. Vtom se mu zvedl žaludek.

držte je mimo hradby Nesmí se dostat za hradby našizoval Falien a deštěm zmáčené vlasy mu padaly do obličeje.

V tu chvíli dal pokyn čaroděj zbylým kirloповům, a ti vystřelili ze svých luků. Smrš šípů se zastavila v tělech mužů na hradbách. Několik mrtvých vesničanů padlo ze zdi do pevnosti nebo jejich mrtvá těla přepadla přes kamenné stěny na pláž, kde je rozdupalý mohutné nohy kirloпов.

Skryjte se Skryjte se za hradby křičel Falien, načež se všichni rychle skrčili za kamennými zdmi. Temas rychle seběhl schody dolů, aby se skryl, protože jeho kentauří tělo by se za hradbami neukrylo. Nad hlavami obráncům pevnosti svištělo krupobití černých hrotů a všichni se mačkali při zemi s nadějí, že netvoří brzy své zásoby střel

vyčerpají. Ale proudy šípů neustávaly a kirloповé se začínali dostávat nahoru. Náhle se od brány ozvaly hromné rány. To se ji netvoři snažili rozrazit kmenem a dostat se dovnitř.

Co te zoufala Aranis a krčila se při zemi.

Děš stále zesiloval a po obloze šlehal klikaté blesky. Proud vody dopadaly na zem jako mrštné biče a nebe každou minutou stále více černalo. Krajina se halila zlověstným stínem.

Za chvíli budou nahoře a nemůžeme je shodit dolů ani bojovat, dokud budou ostatní kirloповé střílet z luků. A navíc, brána je stará, brzy ji prorazí.

Někdy jim musejí dojít šípy zvolal Veragin.

A musíme poslat nějaké muže k bráně.

Falien souhlasil a vyslal pár mužů, aby se pokusili bránu zablokovat. To už se ale tři kirloповé vyšplhali za hradby. Zlostně řvali, jednou rukou hrozili malými zkřivenými a zakroucenými meči a v druhé tlapě drželi těžká kladiva, kterými máchali kolem sebe a rozráželi příkrčené a zaskočené muže jako kuželky. Vesničané se rozlétli do stran a několik jich spadalo z hradeb. Kirloповí kladiva se zbarvila lidskou krví.

Znenadání proud šípů ustal.

Došly jim střely zakřičel Veragin a postavil se.

Počkej chytla ho za ruku Aranis, co když je to léčka. Ale to už se postavili i další muži a žádné šípy ze strany kirloповů se neobjevily.

Jak vidíš, tak to léčka není zvolal Veragin a vyběhl na pomoc mužům, zápasícím se třemi velkými kirloповy. Jenže další a další kirloповé přelézali hradby Enbir a od brány se dále ozývaly děsivé dunící rány.

Jeden kirlop s uříznutým pravým rohem masakroval muže bez známky sebemenší námahy. Dva vesničané se k němu přihnali s vidlemi. Kirlop vidle ale chytil do volné ruky a přehodil je přes hradby. Pak napřáhl kladivo a odmrštil muže stranou. Ti svým pádem strhli k zemi ještě dva další vesničany s krumpáčem a kopím, mezi nimiž byl i Henryk. Kirlop k nim přiskočil a bez rozmyšlení rozdrtil jednomu z nich hlavu kladivem. Rozstříkla se rudá krev, zatím co sebou muž ještě cukal. Ostatní tři začali zoufale vriskat a snažili se zvednout ze země. Kirlop ale neznal slitování a vši silou praštil kladivem dalšího z nich do žeber, která

se ihned roztříštila. Nebohý muž ztěžka zasípal a zůstal nehybně ležet na zádech, z posledních sil zalapal po vzduchu a naposledy vydechl.

To už to ale Henryk, ležící vedle právě zabitého chudáka, nevydržel a vrazil třesoucíma se rukama své kopí do kirlopova chlupatého stehna. Ten zavřeštěl a rozzuřeně se rozmáchl kladivem. Henryk se stačil jen taktak odkulit, když vtom se za netvorovými zády objevil Veragin. Vyskočil do jeho výšky a bodl ho mečem do nechráněného krku. Netvor příšerně zavyl bolestí a zavrával. pustil kladivo a k smrti vyděšení muži pozorovali, jak se jeho těžké tělo kácí k zemi.

Rychle Vstávejte přikázal Veragin třesoucím se vesničánům, kteří byli bílí jako křída. No tak Rychle, vzchopte se

Zbývá dva vesničané se začali rozklepaně sbírat ze země a znovu pevně uchopili své zbraně. Veragin na ně povzbudivě kývl a chystal se pomoci dalším mužům. Kirloповé už byli všude. Ale Henryk na něj ještě zavolal: Díky

Veragin se jen ohlédl a rozeběhl se k dalšímu netvorovi přelézajícímu hradbu.

56

Je jich čím dál víc křičela avril, přičemž Eleas probodl kirlopa, kterého se držela za krkem.

Brzy prorazí bránu volal Temas zezdola pevnosti. V nastalém chaosu, řevu a šumotu lijáku ho bylo sotva slyšet.

Kirlopy už nezadržíme, vydechl Falien a přispěchal k Eleasovi a avril.

Te musíme k bráně, řekl nakonec a pohlédl na Elease. Ten přikývl a Falien zavelel mužům: K bráně Všichni k bráně

Aranis bojovala na druhé straně pevnosti a právě zabodla svůj meč kirlopovi, který se sápal nahoru po žebříku, mezi oči. ebka odporne zapraskala a kirlop okamžitě letěl zpět na zem.

Aranis si odhodila mokré vlasy z čela, zasunula meč do pochvy, opřela se o hradbu a vyčerpaně oddechovala. Všude kolem ní pobíhali vesničané, po žebřících šplhali chlupaté zrůdy a velká část z nich už se proháněla po hradbách a masakrovala nevinné muže.

Zamračená obloha a hustý déš znesnad ovaly vidění, déš bičoval kamenné zdivo a stékaly po něm proudy vody a kaluže deš ové vody se mísily s lidskou a kirlopí krví.

Náhle Aranis za zády uslyšela hlasitý sípavý dech a funění. Rychle se otočila a před sebou spatřila obrovského dvoumetrového kirlopa. Po těle jí přeběhl mráz a kolena se jí rozklepala hrůzou. Netvor vycenil špičaté tesáky a š astně zachroptěl, jako když se chystá zabít vytouženou kořist. plně zapomněl na rozkaz svého pána, že mu musí přivést princeznu živou. Aranis zapochybovala, zda kirlop vůbec ví, jak princezna vypadá. V rukou třímal zkroucený černý meč s rudými skvrnami, a Aranis se málem zastavilo srdce hrůzou, když se k ní to odporňě páchnoucí monstrum začalo pomalu přibližovat. Bylo víc jak o tři hlavy vyšší než ona a vypadalo hladově. Kirlop zamlaskal a po dlouhých zažloutlých špičácích mu stékaly sliny. Aranis ale zaujalo ještě něco jiného, než byly jeho tesáky na ostnaté helmici se skvělo znamení lva v černých plamenech. Byla si jistá, že tento znak už někde viděla, ale kde

Kirlop se chystal zaútočit. Avšak Aranis sebrala všechnu svou odvalu, odrazila se od hradby a hbitým otáčivým kopem mu vyrazila meč z tlapy. Kirlop se zatvářil překvapeně, něco takového zřejmě nečekal. Aranis využila momentu překvapení, vytasila meč a sekla jím do mohutného těla. Zbra se zarazila v tlustém brnění a kirlopa jen lehce škrábla. Netvor se ohnal, meč jí vytrhl z ruky a odhodil ho stranou. Pak ji popadl velkými tlapami za ramena a vyzdvihl ji do vzduchu. Aranis vystrašeně zaječela a bezmocně kopala nohama. Ale kirlop dlouho nečekal a mrštil ji přes hradby.

NÁ zařval Veragin několik metrů od místa, kde stál kirlop s Aranis.

Rozklepala se mu kolena a žaludek se mu stáhl zděšením. Pevně sevřel meč a rozeběhl se k vysokému netvorovi, který právě hodil Aranis přes hradby. Nabral velkou rychlost, a když se přiblížil k onomu monstru, které k němu stálo zády, odrazil se co nejvíce od země, vyskočil mu nad hlavu a máchl mečem. Kirlopova hlava se skutálela na zem a bezvládné tělo se zhroutilo vedle ní. Z u atého krku bez ustání proudila horká černá krev, jež se mísila s tmavými kalužemi vody.

Veragin se rychle naklonil přes hradbu a spatřil Aranis, jak se drží z posledních sil jejího okraje. Proud deště ji švihal do obličeje a vypadalo to, že už se moc dlouho neudrží.

Aranis Vydrž zakřičel na ni a okamžitě se naklonil co nejvíce přes mohutnou ze a chytil ji za ruce. Vytáhnu tě

Pospěš si

Veragin se snažil dívku vytáhnout, ale Aranisinu mokré ruce mu klouzaly v dlaních.

Veragine Prosím zoufala elfka.

Chlapec ji pevně uchopil za zápěstí a vši silou ji táhl nahoru. Děš vše sice dost ztěžoval, ale nakonec se mu to přece jenom podařilo. Aranis se k němu s úlevou přitiskla a Veragin si oddechl.

Jsi v pořádku zeptal se jí a přerývavě oddechoval.

Aranis zvedla hlavu a odpověděla mu: Díky tobě ano.

Veragin ji vzal za ruku a oba dva se rozeběhli k bráně. Kirlopy, kteří se dostali za hradby, vesničané pobili, ale další velká spousta kirlopů už se zase šplhala nahoru. Brána vypadala opravdu žalostně. Byla naprasklá a bylo jasné, že ji opakované nárazy klády brzy prorazí. Vesničané se ji sice snažili udržet, ale bylo to marné. Kirloповé se do pevnosti dostávali horem i spodem. A všichni muži byli nahrnutí dole v pevnosti a čekali, co bude dál.

Musíme pryč ozval se po chvíli Veragin.

Cože otočil se k němu nechápavě Falien a zasunul meč do pochvy.

Tady uvnitř nemáme šanci Kirloповé nás tu všechny pobijí Musíme ven, trval na svém Veragin. Falien vypadal, že zvažuje případné jiné možnosti, ale žádné ho nenapadaly.

Veragin má pravdu, souhlasila s mladíkem promočená avril.

Musíme ty muže dostat z pevnosti na pobřeží. Tam budeme mít větší šanci. Pevnost Enbir už je prakticky dobytá.

Musíme se ven probít, konstatoval Veragin. Jiná možnost není. Otevřeme bránu a vrhneme se na ně. Eleas a avril nasednou na koně a až otevřeme a zaútočíme, začnou palbu šípy.

To by mohlo vyjít, usoudil nakonec Falien a zamýšleně si mnul vousy na bradě.

Žádné jiné řešení ani není, dodal Veragin.

Falien se na něj zadíval a pak prohlásil:

Tedy, jedno musím uznat, Veragine. Někdy máš celkem slušné nápady.

Veragin se jen pousmál, věděl, že je to od Falienu velká poklona. I když se nikdy neměli moc v lásce, jeden druhého si vážili a respektovali se. Veragin věděl, že Falien je dobrý vůdce a v bitvách se vyzná. A Falien si zase byl vědom toho, že Veragin je chytrý a nápaditý a také že je silný a vytrvalý bojovník. Vlastně by si mohli dobře rozumět, kdyby nebyl Falien k Veraginovi stále tak nedůvěřivý a Veragin vůči Falienu odtazitý a odměřený.

Přesto Veragin cítil, že mu princ začíná postupně stále víc a víc důvěřovat.

Dobře Tak rychle, jdeme, vyzval přátele Falien a zavolal na vesničany, aby se shlukli před branou.

On sám s Aranis, Veraginem a Temasem si stoupli do čela. Eleas s avril se vyhoupli na své koně a připravili si luky, postavili se za sotva stovku vesničanů a namířili na bránu.

Falien ji přikázal otevřít. Tři z mužů k ní váhavě přistoupili. Zvenčí se ještě stále ozývaly dunivé rány a celá brána se otřásala pod ustavičnými nárazy. Bylo zřejmé, že už by stejně dlouho nevydržela. Muži sundali závoru a rychle uskočili. Brána se s výhružným lomozem otevřela a za ní se objevili překvapení kirloповé se dvěma svázanými kládami na ramenou.

VPŘED zavelel Falien a všichni se rozeběhli ven.

Zaskočení kirloповé upustili kládu a zůstali udiveně stát v bráně. Vesničané se na ně vrhli jako stádo rozrušených býků. Hnala je vidina brzkého konce a nová naděje, jež přicházela s bitvou venku.

avril s Eleasem nelenili, zasadili šípy do tětív a vystřelili. Jejich rány byly jako vždy přesné a neomylné. Trefovali se do lebek a do očí a kirloповé padali k zemi jeden po druhém. Nakonec se všichni obránci dostali z pevnosti ven na pobřeží, kde začala nová bitva.

Kirloповé drápající se po žebřících se začali zase sápat dolů. A ti, kteří zůstali na pláži, se na vesničany vrhli. Bitva pokračovala a pobřežní písek se začal zabarvovat krví.

Kirlopů už značně ubylo, ale stejně tak ubylo i lidí. A netvoři byli stále ještě v přesile. Rozzuření z vyčerpávajícího šplhání na hradby se vrhali na muže a vybíjeli si svůj vztek bez sebemenší lítosti.

Dostali se ven , přemítal si pro sebe záhadný muž v černém plášti s kápí na hlavě. Pozoroval bitvu ze značné vzdálenosti.

Ženy a děti musí být stále v pevnosti. A jednorozec také zesílil hlas, aby ho Dargwlcí slyšeli. Jeden z nich mu seděl u nohou a černou srst s rudými pruhy měl nasáklou deštěm. Z jeho zplhlé hu até hřívý kolem krku stékala voda. Dargwlk upřel krvavé oči na svého velitele.

Kde je Drikor zeptal se ho muž ostře, když jeho pátravý pohled ztratil z dohledu druhého Dargwlka.

Jen jsem se šel protáhnout, zavrčel Drikor a skočil přímo před záhadného muže. Dargwlcí uměli výborně skákat, měli silné zadní tlapy, které jim pomáhaly v odrazu.

60 Tak te se protáhneš dostatečně, zašklebil se spokojeně muž. Jděte do pevnosti Enbir a zabijte všechny ženy i děti, co tam najdete. Roztrhejte, sežerte to nechám na vás. Ale jednorozce mi přive te živého, zdůraznil přísně poslední větu.

Avšak sám příliš nevěřil tomu, že by ho Dargwlcí dokázali chytit. Jednorozec se dokázal zneviditelnit a muž věděl, že pokud ho chce získat, musí nejprve zajmout královnu země. Jednorozec ji byl schopný následovat kamkoli. I do samých hlubin temnot. On nechápal zlo. A Valgar to věděl.

Avšak dnes tu muž měl splnit dva úkoly: nejen získat elfku a jednorozce, ale také zničit Rubínové údolí.

Dargwlcí spokojeně zavrčeli a vystartovali k pevnosti. Vrhli se rovnou doprostřed bitvy a dlouhými skoky sráželi muže kolem sebe. Jeden Dargwlk skočil na dva vesničany, s potěšením zaryl své hrozivé drápy do jejich těl a spokojeně zavyl. Druhý Dargwlk se při bratrově zavytí zastavil a otočil se k němu. Jeho tlama se zúžila do podivného a děsivého úsměvu a pomalými kroky se k bratrovi vydal. Vyděšení muži s obličejí plnými hrůzy se mu uhýbali z cesty. Takováto stvoření se objevovala jen v jejich nejčernějších nočních múrách.

Dargwlk přistoupil k bratrovi, který stál na dvou bezmocných mužích, s drápy zabodnutými do jejich hrudí. Muži zběsile vřískali a škubali sebou. Avšak Dargwlk neznal slitování spokojeně zavrnl a vzápětí se zakousl do jejich těl. Křik rázem ustal. Drikor se k němu ihned s chutí přidal a oba si dopřáli chutnou, krvavou svačinku. Sotva po pěti minutách odskočili od roztrhaných těl a vrhli se k pevnosti Enbir.

Chcípni ty bestie zavřískla avril, sedící na ramenou kirlopovi. Kirlop poskakoval na místě a snažil se ji setřást. Rozzuřeně kvičel a řval, pohazoval divoce hlavou ve snaze poranit avril svými rohy. Ale elfka se ho držela jako klíště. Pak vytáhla meč a vrazila mu ho mezi lopatky. Netvor zasípal, nebezpečně se zapotácel a sesypal se k zemi. avril ladně přistála nohama v písku, napřímila se a odskočila stranou.

Nato se ale objevili další čtyři kirlopové. Vypadali opravdu děsivě. Srst měli nasáklou vodou a provazce deště jim stékaly po černé zbroji společně s lidskou krví. Jeden z nich se na ni bez zaváhání vrhl se zakrvácenou sekerou. Ostatní tři ji obklíčili ze stran. avril neměla čas přemýšlet, netvor se sekyrou se k ní řítit těžkopádným během a smrtící zbra se přibližovala každou vteřinou. Rychle se tedy otočila ke kirlopovi, který stál za jejími zády, a hbitě se mu vyšvihla na jeho silnou paži, ve které držel napřažený meč. Vzápětí se od jeho paže rychlostí blesku odrazila a vyskočila mu na ramena. divený kirlop po ní sekl mečem, ale vtom se mu do břicha zabodla ostrá sekera netvora, který už se nestačil zastavit.

avril elegantně přeskočila na ramena dalšího netvora. Ten začal poplašeně chroptět a máchat mečem, zatímco druhý se snažil usilovně vytáhnout sekeru ze svého mrtvého druha. avril mu stála na ramenou a přidržovala se jeho dlouhých rohů. Vtom k němu přiskočil poslední netvor, aby mu pomohl dostat elfku na zem. Ta ale mrštně seskočila kirlopovi ze zad a nohy se jí jen lehce zabořily do mokrého písku. Nemotorní kirlopové se k ní snažili dohrabat, ale náhle se objevil Temas. Natáhl k avril ruku a ta se mu vyhoupla na jeho košský hřbet.

Drž se přikázal jí a avril se ho pevně chytla kolem pasu. Temas se prudce vzepjal a silnými kopyty srazil všechny tři kirlopy k zemi. avril

na nic nečekala, zasadila šíp do tětiny a vypustila ho směrem k válejcím se zrudám. Přidala ještě další dvě střely a všichni kirloповé byli mrtví.

Páni, to bylo vážně úžasné, jak jsi je všechny přeskákala pochválil ji zvesela Temas a připravil si k dalšímu boji meč, zasunutý v pochvě svého koženého opasku, který měl přepásaný kolem boků.

avril se kupodivu také zasmála a hrdě dodala: Já vím

Jen doufám, že se nebudeš zase vztekat, protože jsem ti pomohl šibalsky se na ni ušklíbl.

Tentokrát ne.

Obloha byla stále plná divoce se honících černých mraků, takže nebylo ani poznat, že už je dávno večer. Déš nepolevoval a mezi mraky se klikatily hrozivé blesky. Ozvalo se ohlušující zaburácení hromů a záhadný muž vzhlédl k nebi. Kapky deště mu stékaly po pohledné tváři. Poté se jeho pohled plný krutosti a zloby zabodl do právě přibíhajících Dargwlků.

62

Tak, vyhrkl na ně nedočkavě, vykonali jste, co jsem vám poručil Jsou mrtví A kde je jednorozec

Dargwlcí se na sebe ustaraně podívali a sklonili hlavy: Nikdo tam nebyl. Nikoho jsme tam nenašli.

Cože zahřměl muž a z jeho očí vyšlehly plameny. Jak to, že tam nikdo není

Dargwlcí neodpovídali. Jen civěli do země.

Museli je někam ukrýt začal horečně přemítat muž a nerv zně přecházel z místa na místo. V bitvě máme převahu. Brzy zvítězíme. Ale Valgar chce vyhubit celé údolí. Nikdo nesmí přežít. Musíme ty děti i ženy najít. A jednorozce samozřejmě také

Zajistě se ukryli v horách. Jinam jít nemohli , bručel si stále sám pro sebe, až nakonec vydal rozkaz: Běžte do hor Dragor a najděte ty ubožáky A jak už jsem říkal: jednorozce přivést, lidi zabít. Je to jasné

No jasně, my je najdeme, zavrčel Drikor.

Tak na co ještě čekáte Jděte zaburácel muž a Dargwlcí se rozeběhli k horám.

Poté se muž rozladěně zadíval na bojující kirloповy a vesničany. Z jeho

vzdálenosti vypadali jako pohybující se šmouhy v tmavém dešti. Náhle se ale objevilo něco, co nečekal. Z levé strany jezera na pozadí mlhavé temnoty se z kopce přihnala asi stovka jezdců.

Vrhli se do bitvy jako smrš. Se zuřivým pokřikem máchali meči, rozráželi netvoří řady a zaplavili pobřeží novou energií a odhodláním. A vyčerpaní a vysílení kirloповé padali k zemi jeden za druhým. Královští vojáci přijeli na pomoc vítězství pevnosti Enbir.

To ne rozkřikl se muž a chytil se za hlavu. To nemůže být pravda Ksakru Ksakru

A rozzuřeně vytasil meč s rukojetí zdobenou drahokamy a čepelí zbarvenou do ruda. Pevně ho uchopil do pravé ruky a vydal se do bitvy.

Falien sledoval vojáky, vraždící těžkopádné kirloповy, a srdce se mu zalilo úlevou. Bitva je vyhrána. idé z Rubínového údolí jsou zachráněni.

Vojáci v bronzovém brnění bojovali zkušenými údery. Kirloповé byli zaskočení novou posilou svých protivníků a navíc byli už značně vysílení, takže se stali pro odhodlané vojáky plné energie snadným protivníkem. Vesničané jako by s příchodem vojska nabrali nové síly a radostně se pouštěli do zaskočených netvorů.

Trochu pozdě usmál se Falien na velitele vojska.

Vysoký, hubený muž se širokými rameny v honosném brnění a helmě s napodobeninou jednorozčím rohu vpředu, se na Falienu doširoka zazubil. Na hrudi se mu skvěl znak okřídleného jednorozce, symbol království. Dobro spojené s rovnováhou světa.

Řekl bych, že právě včas Rád vás vidím, princí.

Opravdu jste přijeli v pravou chvíli. Rubínové údolí je zachráněno díky vám, usmál se unaveně Falien a dál pozoroval, jak se pláž zaplňuje kirloповými mrtvolami. Když se rozhlédl, uviděl, že i ostatní jeho přátelé už se k němu blíží živí a nejspíš i bez nějakého vážného zranění.

Musíte být šastní, ozval se znenadání ledový, posměšný hlas.

estice přátel včetně kapitána vojska se prudce otočila a upřela zrak na muže v plášti, který se k nim z dálky blížil. Večerní tma a přetrvávající průtrž ho halily do temných stínů, prozářených občasným zábleskem na pozadí černé oblohy.

Co ještě chcete zvolala Aranis. Vaše vojsko je poraženo. Opus - te Rubínové údolí.

Ano. Možná jste vyhráli bitvu, ale boj ještě není u konce, opáčil muž a tajemně se přitom zasmál. Jeho hlas bodal jako tisíce nožů a ohnivé oči propalovaly skrz na skrz.

Tebe, princátko, a ukázal prstem na Falienu, který se zatvářil nadmíru překvapeně, si zabiju sám osobně. A ty, princezno, půjdeš se mnou.

Všichni sebou poplašeně škubli.

Tentokrát ti jednorozec nepomůže. Víím, že se skrývá někde daleko od tebe. Tak jakou sílu bys proti mně chtěla použít? Že by ti pomohl třeba písek? Nebo tráva? Vysmíval se jí a během svých slov napřáhl ruce a spojil je před sebou. Vzápětí se mu v dlaních objevila žhavá černorudá ohnivá koule, která se začala pomalu zvětšovat, až nabrala velikost lidské hlavy.

64 Aranis netušila, proti jaké síle to stojí, ale neztrácela odvahu. Byla vyčerpaná, promočená a vysílená smrtí spousty lidí. Cítila odchod každé nevinné duše, kterou kirloповé zabili. A s každou takovou ztrátou její srdce zaplavovala tíse jakoby ostré bodání, prudké a nečekané uvnitř jejích útrob. Avšak stále v sobě cítila přítomnost jednorozcovy energie a hřejivé, nehynoucí moci. Byly to sice jen slabé záchvěvy, ale alespo nějaké, a dodávaly jí sílu i odvahu.

I tráva je dobrý pomocník, ale vítr, hromy a blesky by mi dnes mohly být mocnějším přítelem, odpověděla muži a probodla ho tvrdým pohledem svých hlubokých, křiš álově modrých očí.

Nech ji být, Maxareli křikl na muže Veragin a přihnul se vedle Aranis. Vyzývám tě na souboj

Aranis vytřeštila oči: Co to děláš, Veragine

Nevíš jak je silný, Aranis. A navíc má pravdu. Jednorozec tu s tebou te není, aby ti dodával sílu.

S mocí větru ho dokážu porazit

Ne

Aranis se s prosbou o radu v očích otočila na Eleas. Ale Eleas jen zavrtěl hlavou.

S ustaraným obličejem se obrátila zpět k Veragynovi:

Bu opatrný, Veragine, prosím , zašeptala a vzdálila se k Eleasovi.

Všichni se shromáždili okolo Veragina a záhadného muže, kterého Veragin oslovil Maxarel. Vojáci dobýjeli poslední kirlopy a okolo soupeřů se začali shromažďovat i vesničané, aby dobře viděli na to, co se bude právě odehrávat.

Tak přijímáš mou výzvu zeptal se Veragin Maxarela a stáhl ruku na rukoje svého meče. Nebo máš snad strach

Maxarelovi se nebezpečně zablesklo v očích a tiše se přitom zasmál:

Víš, že mě neporazíš, Veragine.

Hodně věcí se změnilo, Maxareli.

Opravdu Takže se změnilo i tvé rozhodnutí

Mé rozhodnutí se nezmění nikdy, odvětil Veragin nesmlouvavě a vytasil meč.

Souboj bez magie. Meč proti meči. Vyhraji a ty necháš údolí na pokoji.

Jak chceš. Ale má nabídka stále trvá. Ještě máš čas, Veragine. Jestliže vyhraji já, musíš ji přijmout.

Ty nevyhraješ, zašeptal Veragin a zaútočil svým mečem.

So OJ

Konečně přestalo pršet. ěrné mraky se začaly rozestupovat a odkryly tak jasně zářící měsíc. Obloha pomalu nabírala inkoustově modrou až fialovou barvu a měsíční paprsky dopadaly na hladinu jezera Alanta. Všude kolem byla cítit vůně právě napadané vody, která se ale mísila s pachem krve a smrti.

66

Veragin zasadil svým mečem silnou ránu do meče protivníka. Maxarel mu to ihned hbitě oplatil a pokusil se zaútočit na jeho hlavu. Veragin odvrátil jeho útok máchnutím meče, ale Maxarel jeho obrany využil, a loktem ho udeřil do nechráněného břicha. Veragin couvl a chytil se za bolavé místo. Maxarel se vítězoslavně ušklíbl a vytahovačně si přehodil meč do levé ruky a zase zpátky.

Veragin se k němu rozeběhl s napřaženou zbraní, ale Maxarel po ní rychle sekl tou svou. Přesně to ale Veragin čekal. Přikrčil se k zemi a podsekl útočnickovi nohy. Maxarel se skácel na zem a Veragin se hbitě vymrštil zpátky na nohy. Maxarel na nic nečekal a vzápětí už stál na nohou také. Ale Veragin ho nenechal vydechnout a dvojitým kopem do obličeje ho znovu skolil k zemi.

ž se vzdáváš ušklíbl se Veragin výsměšně a mezi vesničany to radostně zahlaholilo.

Jen ti dopřávám menší přestávku. Připadáš mi už unavený, opáčil Maxarel.

S lehkostí se postavil a opět vystartoval do útoku. Styl boje obou mužů si byl hodně podobný. Oba bojovali velmi stylově a hbitě. Rány byly přesně mířené a pohyby jakoby dravé.

Chvíli šermovali, ale náhle a nečekaně se Maxarel odpíchl od země, odrazil se od Veraginova těla a udělal ve vzduchu otočku. Veragin odlétl skoro dva metry a těžkým pádem přistál na zádech.

Tak a dost , zavrčel si pro sebe a s obtížemi se začal zvedat z vlhkého písku. Prohrábl si dlouhé mokré vlasy, odhodil kožený plášť a rozeběhl se k Maxarelovi, který už se vztyčeným mečem očekával jeho útok.

Veragin se vymrštil do vzduchu nad protivníkovu hlavu, kde vytvořil složité salto, dopadl nohama Maxarelovi za záda a hbitě ho chytil pod krkem. Maxarel ho ale popadl za paži, která svírala jeho krk, a vši silou si ho přehodil přes rameno a udeřil s ním o zem. Veragin zůstal ležet na boku a bolestivě si svíral rameno.

Maxarel se k němu naklonil: Zním tvé triky, Veragine, zašeptal a posměšně si odfrkl.

Ale vsadím se, zachraptěl Veragin že tenhle neznáš a vzápětí ho kopl do obličeje tak, že mu zlomil nos. Maxarel zařval a odtáhl se, volnou dlaň si přidržoval na krvácejícím obličeji a ve druhé stále svíral meč.

Veragin se postavil a zakroužil bolavým ramenem, ve kterém to ošklivě zapraskalo. Maxarel uchoopil svůj zlomený nos do ruky a prudce trhl, čímž si ho s hlasitým křupnutím narovnal. Pak si pomalu setřel krev z obličeje a nespouštěl přitom Veragina z očí.

Dostal jsi můj vzkaz zeptal se ho po chvíli a ve tváři se mu objevil zlomyslný úšklebek.

Bohužel ano, odpověděl se zlostí v hlase Veragin.

Chtěl jsem ti jen připomenout, jak báječné byly staré časy, nasadil Maxarel svatouškovský výraz. Byla to docela zábava. A dílko s vesnicí Nina se mi povedlo, nemyslíš

Jsi odporný, Maxareli. Nepřinutíš mě.

Nemůžeš se svému osudu vyhýbat donekonečna vyštěkl Maxarel popuzeně. Musíš ho přijmout, Veragine.

Já věřím, že můj osud spočívá v jiném údělu, než si myslíš ty.

Dobře víš, že tomu tak není, namítl Maxarel.

Ty jsi mi chtěl určit můj osud, vnutit mi takový, jaký mi nenáleží. Nedal jsi mi možnost výběru. Tebe je vše jinak.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.